

ΦΡΟΝΗΜΑΤΑ

Σύγγραμμα Περιοδικόν
ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Τῆ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ — ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ.

I Περὶ Κομητῶν.	V Ἐὰν ἠγάπων !.....
II Ἐπιστολαὶ περὶ Αἰγύπτου ὑπὸ J. Barthélemy Saint-Hilaire. (Συνέχ.)	VI Ποικίλα.
III Ἔρως καὶ Ψυχὴ. (Συνέχεια).	VII Ποίησις.
IV Τὸ Ἄλμα τῆς Κόρης. (Ἐκ του Γαλλικοῦ).	VIII Λύσις τοῦ ἐν τῷ 4ῳ Φυλ. αἰνίγματος.
	IX Διπλωματικὴ Κλείς.— Αἰνίγματα.— Λεξιγρῆφος.— Γρῆφος.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΥΡΜΟΥΖΗ.

1875.

ΚΑΤΕΥΘΥΝΤΕΟΝ

A la Rédaction du Périodique Grec «Φ Ο Ι Ν Ι Ξ» Alexandrie.

Ὁ ΦΟΙΝΙΞ ἀνταλλάσσεται μετὰ παντός περιοδικῷ ἢ ἑφημερίδος· ἀναγγέλλει δὲ πᾶν βιβλίον, οὔτινος ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ τῇ Διευθύνσει.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31 Δεκεμβρίου· εἰσι δὲ ὑποχρεωτικαὶ δι' ὅλοκληρον ἔτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ᾧσιν ἐλεύθεραι ταχυδρομικῶν τελῶν.

Τὰ κατὰ τὰς ἐπιστάσις τοῦ ΦΟΙΝΙΚΟΣ θὰ κανονισθῶσι προσεχῶς. Ἐν τούτοις οἱ Κύριοι συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικῷ, ἢ νὰ καταβάλλωσιν αὐτὸ εἰς ὄντινα τοῖς παρουσίᾳ σι ἐντυπον ἀπόδειξιν πληρωμῆς, ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως καὶ φέρουσαν τὴν σφραγίδα « Κ. Τ. ΛΑΖΑΡΕΤΟΣ. »

Οἱ μὴ ἐπιστρέφοντες τὸ 1ον καὶ 2ον φυλλάδιον πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ τρίτου λογισθήσονται ὡς συνδρομηταὶ, καὶ ἐπιστρέψωσι ταῦτα κατόπιν.

Συνδρομὴ ἐτήσιος φράγκα 40.

ΦΟΙΝΙΞ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Ἔτος Α'.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 1875.

Φυλ. Β'.

ΠΕΡΙ ΚΟΜΗΤΩΝ.

Ὁ Laplace μὴ δυνάμενος νὰ κατατάξῃ τοὺς κομήτας εἰς θέσιν τινα ἐν τῷ συστήματι τῆς κοσμογονίας αὐτοῦ, τοὺς περιφέρει ἀπὸ ἀστέρος εἰς ἀστέρα· ἢ καταφρόνησις αὕτη τῶν ἐνδόξων περιηγητῶν τοῦ ἀπείρου εἶναι ἀφόρητος.

Τὰ παράδοξα ταῦτα καὶ φοβερὰ, μέχρι τινός, φαινόμενα, τὰ μὴ νύοντα θανάτους Μεγιστάνων καὶ καταστροφῶς, τὰ συνελαιυόμενα μυριοτρόπως ὡς ἄθλια παίγνια παρὰ τῶν πλάνητων· τὰ ἐξογκούμενα διὰ τῆς θερμότητος τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, καὶ ριπτόμενα εἰς τεμάχια ἐν τῷ κενῷ, πόσον σοβαρὰ ἦσαν ἄλλοτε δασάκις ἐθεωροῦντο ὡς πρόδρομοι συμφο-

ρῶν, καὶ πόσον γελοῖα κατήντησαν ἤδη ἀβλαβῆ θεωρούμενα. Ἐν τούτοις ἡ ἐκ τῆς ἀφοβίας θρασυνομένη ἀνθρωπότης συνταράσσεται ἔτι ἐκ τινος ἀνησυχίας· οἱ χρησμοὶ δὲν στεροῦνται ἀντιφάσεων.

Οὕτως, ὁ Arago ἀφοῦ εἰκοσάκις διεκήρυξε τὴν ἀπόλυτον μηδαμινότητα τῶν κομητῶν, ἀφοῦ πολλάκις διεβεβαίωσεν ὅτι τὸ λεπτότερον κενὸν ἀεραντλίας εἶναι πυκνότερον τῆς οὐσίας τῶν κομητῶν, ὁμολογεῖ ἐν τούτοις ἐν τινι κεφαλαίῳ ὅτι «ὁ μετασχηματισμὸς τῆς γῆς εἰς δορυφόρον κομήτου δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀπίθανος».

Ὁ Laplace, δοξάζων τὰ ὑπὲρ καὶ κατὰ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου λέγει. « Ἡ συνάντησις κομήτου δὲν δύναται νὰ φέρῃ

ἐπὶ τῆς γῆς αἰσθητὰ ἀποτελέσματα· πιθανὸν οἱ κομῆται « νὰ περιεκύκλωσαν « πολλάκις τὴν γῆν χωρὶς νὰ παρατηρηθῶσι » ἀλαχοῦ δὲ ὁ ἴδιος λέγει· Εἶναι εὐκόλον νὰ παραστήσῃ τις « τὰ ἀποτελέσματα συγκρούσεως κομήτου ἐπὶ τῆς γῆς· ἀλλαγὴ κινήσεως καὶ « ἄξωνος, συρροή τῶν ὑδάτων ἐπὶ νέου « τινὸς ἰσημερινοῦ, ἀπώλεια ἀνθρώπων « καὶ ζῶων ἐν τῷ κατακλυσμῷ τούτῳ· « ἢ ἐκ τῆς συγκρούσεως, εἶδη καὶ γένει « ὀλόκληρα ἀπολεσθέντα κτλ.»

Τοσαῦτα ὑπὲρ καὶ κατὰ, τοιούτων σοφῶν μαθηματικῶν εἶναι ἀληθῶς παράδοξα.

Ἡ ἔλξις, ἢ θεμελιώδης αὕτη βᾶσις τῆς ἀστρονομίας ἐμπαίζεται λοιπὸν ἀπιστεύτως.

Τὸ Ζωδιακὸν φῶς ἐξηγήθη πολλάκις διαφοροτρόπως· κατ' ἀρχὰς ἀπεδόθη εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ Ἥλιου· ἀλλὰ τὴν δόξαν ταύτην καταπολεμεῖ ὁ Laplace, λέγων, « Ἡ ἀτμοσφαῖρα τοῦ Ἥλιου « δὲν φθάνει οὔτε εἰς τὸ ἡμισυ τῆς τροχιᾶς τοῦ Ἑρμοῦ· αἱ ζωδιακαὶ λάμπεις « προέρχονται ἀπὸ μόρια ἀερίων τῆς « πρώτης μορφώσεως, μὴ ἐνούμενα « πρὸς τοὺς πλανήτας, τὰ ὅποια κυκλοφοροῦσι περὶ τοῦ κεντρικοῦ ἀστέρος, « ἢ ἄκρα δὲ λεπτότης αὐτῶν οὐδὲν φέρει κώλυμα εἰς τὴν κυκλοφορίαν τῶν « οὐρανίων σωμάτων, παρέχουσα ἡμῖν « τὴν διὰ τῶν ἀστέρων διερχομένην ταύτην λάμπειν.»

Ἡ θεωρία αὕτη φαίνεται ἀπίθανος· μόρια πλανητῶν, λεπτυνθέντα διὰ μεγί-

στης θερμότητος, δὲν διατηροῦσιν αἰωνίως τὴν ἑαυτῶν θερμότητα οὔτε τὸ ἀερώδες σχῆμα εἰς τὰς παγωμένας ἐρήμους τῆς ἐκτάσεως. Ἐπιπλέον ἡ ὕλη αὕτη, ὅπως καὶ ἂν τὴν ὑποθέτῃ ὁ Laplace ἤθελεν εἶσθαι σπουδαῖον κώλυμα ἐπὶ τῆς κινήσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ πρόξενος ἴσως σοβαρῶν ἀνωμαλιῶν.

Ἡ ἀντίρρησις αὕτη ἀνασκευάζει ταυτοχρόνως καὶ ἐτέραν ἰδέαν ἀποδίδουσαν τὸ ζωδιακὸν φῶς εἰς τὰ λείψανα τῶν ἐνεκεν τῆς πρὸς τὸν ἥλιον προσεγγίσεως διαλυθέντων κομητῶν. Τὰ λείψανα ταῦτα ἤθελον σχηματίσει ὠκεανὸν, συμπεριλαμβάνοντα καὶ ὑπερβαίνοντα τὴν περιφέρειαν τοῦ Ἑρμοῦ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῆς Γῆς.

Οἱ ζητοῦντες δὲ τὴν πηγὴν τῆς ζωδιακῆς λάμπειος εἰς τινα δακτύλιον μετρωρίτων περιστρεφομένων περὶ τοῦ Ἥλιου εἰσὶν ἐπίσης γελοῖοι.

Οἱ μετωρῖται ἐκ φύσεως δὲν διαπερῶσι τὴν λάμπειν τῶν ἀστέρων· ἀλλ' ἐὰν οὕτως ἔχη τὸ πρᾶγμα, τί ἀπέγειναν οἱ κατὰ καιροὺς φανέντες κομῆται; ἔχουν ἐξακολουθήσει τὴν πορείαν αὐτῶν; δύνανται ν' ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τὴν ἔλξιν τῆς γῆς καὶ νὰ διέλθωσιν; ἢ ἔλξις λοιπὸν ἐδημέυθη; πῶς! ὁ ἀφανὴς οὗτος καὶ λεπτός ἀτμός τοῦ ὁποίου μόλις δύναται νὰ προσδιορίσῃ τὸν μηδενισμόν, ἤθελε περιφρονῆσθαι τὴν δύναμιν εἰς τὴν ὑποτάσσεται ἅπανα ἡ φύσις! Ἐννοῶ ὅτι ἢ σύγκρουσις δύο σφαιρῶν δύναται νὰ φέρῃ συνεπείας! ἀλλὰ μηδενικὰ ἀβαρῆ

πλανώμενα μετὰ τῆς γῆνης ἀτμοσφαιρας καὶ ἐπομένως ἀποσπώμενα διὰ νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν πορείαν αὐτῶν ἄνευ πραγμάτων, τοῦτο εἶναι ἀκατάληπτον. Διατί οἱ σχοινοτενεῖς οὔτοι ἀτμοὶ δὲν διαμένουσι διαρκῶς παρὰ τῆ γῆ λόγῳ καὶ νόμῳ βαρύτητος; — Τούτου ἕνεκεν δύναται τις εἰπεῖν! Διότι οἱ κομῆται εἶναι ἄ β α ρ ε ῖ ς καὶ ἄ σ υ μ π α γ ε ῖ ς ὑπεκφεύγουσιν — ἄνευ ὕλης οὐδεμία ἔλξις.

Κρίσις ἐσφαλμένη. Ἐὰν οἱ κομῆται ἀποχωρίζωνται τῆς Γῆς ὅπως ἐνωθῶσι μετὰ τῆς στρατιάς αὐτῶν, σημεῖον, ὅτι ἡ στρατιὰ αὐτῶν τοὺς ἔλκει καὶ τοὺς ἀποσπᾷ τῆς Γῆς· ἀλλὰ τί νι λόγῳ; ἢ Γῆ εἶναι ἰσχυρωτέρα τούτων.—Οἱ κομῆται οὐδένα ἐνοχλοῦσιν, ἐνοχλοῦνται δὲ παρὰ πάντων, διότι ὑπέικουσιν εἰς τὴν ἔλξιν ἀφοῦ ἡ Γῆ τοὺς ἔλκει—ὁ Ἥλιος ἀπέχει πολὺ διὰ νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι δύναται νὰ τοὺς ἀμφισβητήσῃ, καὶ ἂν μάλιστα ἤθελε ποτὲ ἀποσπάσῃ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, ἢ οὐρὰ βεβαίως διαρρήγνυμένη ἤθελε μείνει διαρκῶς εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς Γῆς. Ἐν τούτοις περὶ τῶν κομητῶν τῶν περικυκλούντων καὶ καταλιμπανόντων τὴν Γῆν κατὰ περιόδους λαλοῦσιν ὡς περὶ τοῦ ἀπλουστεροῦ πράγματος, καὶ οὐδεὶς διενόηθη τὸ ἐξῆς· « ἢ τ α χ ε ῖ α κ ῖ ν η σ ῖ ς τ ῶ ν κομητῶν, ἀρκεῖ νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ἔλξιν τῆς Γῆς, καὶ ἐξακολουθοῦσι τὴν πρὸς τὰ πρόσω κίνησιν αὐτῶν καθ' ἑξῆς;—Τοιαύτη κατὰ τῆς βαρύτητος ἀρχῆς εἶναι βλασφημία, καὶ πρέ-

πει νὰ εὐρισκώμεθα ἐπὶ τοῦ σημείου τῶν ζωδιακῶν λάμπειων· κομητῶν τεμάχια ἐλκόμενα κατὰ τὴν πορείαν αὐτῶν καὶ ὠθούμενα διὰ τῆς κυκλοφορίας πρὸς τὸν ἰσημερινὸν ἐξογκοῦνται φακοειδῶς καὶ λάμπουσι διὰ τῶν ἠλιακῶν ἀκτίνων· ἢ θερμότης δὲ τῆς ἡμέρας πλατύνουσα ταῦτα καθιστᾷ τὴν λάμπειν αὐτῶν ζωηροτέραν ἀφ' ἐσπέρας.

Ἡ διαφανὴς αὕτη ὕλη ἢ φαινομένηως κομήτης ἢ διαπερῶσα καὶ τοὺς ἐλαχίστους, ἀστέρας κατέχει ἕκτασιν ἀπέραντον ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ, ὅπου ἔχει τὸ μέγιστον αὐτῆς ὕψος καὶ τὴν ζωηροτέραν λάμπειν, μέχρι πέραν τῶν τροπικῶν καὶ ἐνίοτε μέχρι τῶν πόλων, ὅπου καταπίπτει καὶ σβύνει.

Μέχρι τοῦδε τὸ ζωδιακὸν φῶς ἐθεωρεῖτο κείμενον ἐκτὸς τῆς Γῆς, χωρὶς νὰ προσδιορισθῇ οὔτε ἡ θέσις οὔτε ἡ φύσις αὐτοῦ, σχετικῶς πρὸς τὴν διάρκειαν καὶ τὴν ποικιλίαν του, ἀλλὰ πταίει ἡ Γῆ, ἢ τις περιτυλιγμένη ἐν τῇ ἀτμοσφαίρα τούτου, δὲν ἐπαυξάνει τὸ βάρος τῆς ἀτμοσφαιρικῆς αὐτοῦ στήλης οὔτε κατ' ἄτομον· μείζονα ἀπόδειξιν τῆς μηδαμινότητος αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ παράσχη! Οἱ κομῆται λοιπὸν ἐπισκεπτόμενοι τὴν γῆν, ἀνανεοῦσιν ἴσως συχνάκις τὰ φαινόμενα ταῦτα, ἅπερ δὲν δύνανται νὰ ὑψωθῶσι πέραν ὀρισμένου σημείου, ἄνευ κινδύνου ἀραιώσεως.

Ἡ ἀτμοσφαῖρα τῆς Γῆς εὐρίσκειται λοιπὸν διπλασιασμένη ἀπὸ κάλυμμα κομητικὸν σχεδὸν ἀβαρὲς, ὅπερ οὐδὲν

ἄλλο εἶναι, ἢ ἔδρα καὶ πηγὴ ζωδιακοῦ φωτός· ἢ ἔρμηνεία αὐτῆ συμφωνεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν διαφάνειαν τῶν κομητῶν, καὶ ἐπιπλέον ὑπάγεται εἰς τοὺς νόμους τῆς βαρύτητος, οἵτινες δὲν ἐπιτρέπουσι τὴν ἀπομάκρυνσιν τεμαχίων κατασχομένων ἀπὸ τοὺς πλανήτας.

Τὰ φαινόμενα ταῦτα ἀποφεύγουσι τὸν Κρόνον καὶ πίπτουσι εἰς τὴν τομὴν τοῦ Διός, τοῦ ἀστυνόμου τοῦ συστήματος· οὗτος δὲ ὠθεῖ ταῦτα, καίτοι ἀόρατα, εἰς κινδυνώδη βάραθρον ὅπου, θερμαινόμενα καὶ πλατυνόμενα τερατωδῶς, μεταβάλλουσι σχῆμα μὴκύνονται διαλύονται καὶ ὑπερπηδῶσιν ἀτάκτως τὰ βάραθρα, καταλείποντα πανταχοῦ τεμάχια καὶ δι' ἀγώνων ὑπὸ τὴν ἐπίρροιαν τοῦ ψύχους ἐπανερχόμενα εἰς τὰς ἀγνώστους ἐρημίας αὐτῶν. Ἐκεῖνα δὲ μόνον διαφεύγουσιν, ὅσα δὲν συναντῶνται μετὰ τῆς πλανητικῆς ζώνης· οὕτως ὁ κομήτης τοῦ 1811 διαφυγὼν τὰ κινδυνώδη βάραθρα καὶ καταλιπὼν μακρὰν εἰς τὰς ζωδιακὰς χώρας ἐλάχιστά τινα φαινόμενα, ἐπήδησεν ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν πόλων ἐπὶ τῆς ἐκλειπτικῆς, περιῆλθε ταχέως τὸν Ἥλιον, συνεχεντρώθη ἀκολούθως καὶ μετεσχημάτισε τὰς ἀπεράντους αὐτοῦ στήλας τὰς διασκορπισθεῖσας διὰ τοῦ ἡλίου, ἐπομένως ἐπέρριψεν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ἀπειρον ἐκείνην λάμπιν, καὶ ἐξηκολούθησε μεγαλοπρεπῶς ν' ἀποσύρηται ἐν θριάμβῳ εἰς τὸ ἀχανές διάστημα· τοιαῦτα φαινόμενα κομητῶν εἶναι σπάνια· οἱ μικροὶ κομηταὶ κατὰ χιλιάδας ἔρχονται

καὶ σβύνουν ἀπαρατήρητοι, ὅπως αἱ χρυσαλλίδες σπεύδουσιν ἐλαφρῶς ἐν μέση νυκτὶ πέραν τῆς ἐλκούσης αὐτὰς φλογός, καὶ μηδενίζονται καταστρωννύντες ἐκ τῶν κλασμάτων αὐτῶν ἅπασαν τὴν ἐκλειπτικὴν.

Κατὰ τοὺς χρονογράφους τῶν οὐρανῶν, ἀπὸ τοῦ Ἥλιου μέχρι τῆς τροχιάς τῆς γῆς ἐκτείνεται κοιμητήριον κομητῶν μυστηριώδους λάμπειας φαινομένης καθ' ἑσπέραν καὶ κατὰ πᾶσαν πρωΐαν ἐν καιρῷ ἡμερῶν ἀσυννέφων· διακρίνουσι δὲ τοὺς κομήτας ἀπὸ τὰς νεκρὰς λάμπεις αὐτῶν, ἐν μέσῳ τῆς ζωηρᾶς λάμπειας τῶν ἀστέρων.

Ἀληθῶς οἱ κομηταὶ εἶναι φαντασιώδη φαινόμενα· ἀπὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος, ἑκατομύρια ὀλόκληρα κομητῶν διήλθον περὶ τὸν ἥλιον. Ὁ ἡμέτερος κόσμος εἰδικῶς βρῖθει, ἀλλ' οἱ πλεῖστοι τούτων εἰσὶν ἀόρατοι καὶ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου. — Οἱ κομηταὶ λοιπὸν εἶναι οἱ ἀληθεῖς ἐφιάλται τῆς ἐπιστήμης· ποία ἀντίθεσις πρὸς τὰ οὐράνια σώματα! Ταῦτα μὲν ὄγκοι καταπληκτικοί, ἐκεῖνοι δὲ, φαινόμενα ἀβαρῆ! ἄμετρος ὄγκος καὶ ἄμετρον μηδὲν. Καὶ μολαταῦτα διὰ τὸ ἄμετρον τοῦτο μηδὲν ὁ Laplace λαλεῖ περὶ συμπυκνώσεως καὶ διατμίσεως ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἀερίου! βεβαιοῖ ὅτι ἐκ τῆς ἡλιακῆς θερμότητος οἱ κομηταὶ διαλύονται κατὰ μῆκος ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸ διάστημα· τί γίνονται μετὰ τὴν διάλυσιν ταύτην, ὁ συγγραφεὺς οὐδὲν φροντίζει νὰ μάθῃ, οὔτε τὰρ ἄσσε-

ται, οὔτε ἀνησχεῖ περὶ τούτου· ὅταν δὲν πρόκειται περὶ γεωμετρίας προχωρεῖ συνοπτικῶς ἄνευ μερίμνης· ὅθεν ὅσον αἰθερία καὶ ἄν ἦναι ἢ ἐξάτμισις τῶν κομητῶν, μένει ἐν τούτοις ὕλη! ποία εἶναι ἢ ποία ἔσεται ἢ τύχη αὐτῆς; βεβαίως ὅπως ἀναλάβει βραδύτερον διὰ τοῦ ψύχους τὴν πρώτην αὐτῆς μορφήν. Ἔστω! εἶναι λοιπὸν οὐσία κομητῶν παράγουσα τὰς διαβατικὰς ταύτας διαφανείας· ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν Laplace αἱ διαφάνειαι αὐταὶ εἰσὶν αἱ ἀπλανεῖς νεφελώδεις (Nebuleuses fixes) ἃ! μίαν στιγμὴν πρέπει νὰ κατάρχη τις τὰς λέξεις καθ' ὁδὸν ὅπως κατανοήσῃ τὴν σημασίαν των. Nebuleuse εἶναι λέξις ὑποπτος καὶ πονηρά· ἔχει τρεῖς διαφόρους σημασίας· ἁ. σημαίνει λάμπιν ὑπόλευκον ἀναλυομένην διὰ τοῦ τηλεσκοπίου εἰς ἀναριθμήτους πεπυκνωμένους μικροὺς ἀστέρας. β'. ὠχρὰν λάμπιν ὠχρᾶς θεάς, κεχαραγμένην ἀπὸ πολλὰ λάμποντα σημεῖα μὴ ἀναλυόμενα εἰς ἀστέρας, καὶ γ'. κομήτας. λεπτομερῆς ἀντιπαράστασις τῶν τριῶν τούτων ἀτομικότητων εἶναι ἀπαραίτητος. Διὰ τὴν πρώτην, ἦτοι διὰ τὸ ἄθροισμα τῶν μικρῶν ἀστέρων, οὐδεμία ὑπάρχει δυσχέρεια· πάντες συμφωνοῦσιν ἢ ἀμφισβήτησις ὑπάρχει διὰ τὰς ἄλλας σημασίας. Κατὰ τὸν Laplace νεφελοειδῆ φαινόμενα ἀφειδῶς ἐκχυνόμενα ἐπὶ τοῦ παντός σχηματίζουσιν εἰς πρῶτον βαθμὸν συμπυκνώσεως εἴτε κομήτας, εἴτε νεφελώδεις (Nebuleuses,) μὲ σημεῖα λάμποντα, ἀναλλοίωτα εἰς ἀστέρας, καὶ τὰ

ὅποια μεταβάλλονται εἰς ἡλιακὰ συστήματα· ἐξηγεῖ δὲ καὶ περιγράφει λεπτομερῶς τὸν σχηματισμὸν τοῦτον τοὺς δὲ κομήτας παριστᾷ ὡς νεφελώδεις πλανωμένας, μὴ προσδιορίζων αὐτὰς, οὔτε φροντίζων νὰ διακρίνη ταύτας ἀπὸ τὰς λοιπὰς ἀστεροφόρους νεφελώδεις. Τούναντίον ἐμμένει εἰς τὸ ὁμοίμορφον αὐτῶν, καὶ δὲν τὰς διακρίνει εἰμῆ ὅτε οἱ κομηταὶ κατασταθῶσιν ὄρατοὶ διὰ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ἐν ἐνὶ λόγῳ λαμβάνει ἐκ τοῦ τηλεσκοπίου τοῦ Ἐρσχελ' νεφελώδεις ἀνελαττωτοὺς καὶ δημιουργεῖ ἐκ τούτων ἀδιακρίτως συστήματα πλανητῶν καὶ κομητῶν ἀλλ' οὐδεμίαν λαμβάνει πρόνοιαν περὶ κινήσεως, ἔλξεων καὶ ἄλλων συνεπειῶν. «Νεφελοειδῆ φαινόμενα» νὰ ἐσπαρμένα ἐπὶ τοῦ σύμπαντος.»

Πῶς ὁ μέγας οὗτος φυσικὸς ἠδυνήθη νὰ ἐξομοιώσῃ τὰς παγετώδεις καὶ κενὰς ταύτας ὑπαυγείας, πρὸς τὴν ἄμετρον ὕλην τῶν φλογερῶν ἀτμῶν, οἵτινες ἔσονται ἡμέραν τινὰ ἥλιοι! Ὑπομονή, ἐάν οἱ κομηταὶ ἦσαν ἐξ ὑδρογόνου· ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι σωροὶ ἄμετροι τοῦ ἀερίου τούτου μείναντες ἐξῶθεν τῶν νεφελῶδων ἀστέρων, πλανῶνται ἐν τῷ ἀπείρῳ βαθμῆδὸν καθελκόμενοι. Ἔστω προσέτι, ἐάν ἦσαν ἀπὸ ἀέριον ψυχρὸν σχετινὸν καὶ ἀκατανόμαστον, ἐνῶ αἱ ἀστεροπλανητικαὶ κοιτίδες φλέγονται, εἰς τρόπον ὥστε ἢ ἐξομοίωσις μεταξὺ τῶν δύο τούτων νεφελῶδων εἶναι

ἀδύνατος — ἀλλὰ καὶ τούτου δοθέντος πάλιν ὑπάρχει τὸ ἀσυμβίβαστον.

Τὸ ὑδρογόνον συγκρινόμενον πρὸς τὸν κομήτην εἶναι γ ρ α ν ἰ τ η ς· οὐδὲν κοινὸν μεταξὺ τῆς ν ε φ ε λ ὡ δ ο υ ς ὕλης τῶν ἀστερικῶν συστημάτων, καὶ ἐκείνης τῶν κομητῶν· ἢ μὲν εἶναι δύνამις, φῶς, βάρος καὶ θερμότης, ἢ δὲ τῶν κομητῶν μηδὲν, πάγος, κενὸν καὶ σκότος.

Ὁ Laplace εὕρισκει τὰ δύο ταῦτα γέννη τῶν ν ε φ ε λ ὡ δ ὶ ν τοσοῦτον ἐντελῶς ὁμοία, ὥστε μετὰ πολλοῦ κόπου δύναται τις νὰ τὰ διακρίνη. Πῶς; αἱ μὲν ἐξατμιζόμεναι ν ε φ ε λ ὡ δ ε ι ς εὕρισκονται εἰς ἀπόστασιν ἄμετρον, οἱ δὲ κομήται ἄπτονται σχεδὸν διὰ τῆς χειρὸς, καὶ διὰ τῆς ἀθαιρέτου ταύτης ἀθύσσου, συμπεραίνουσι τὴν ταυτότητα ἢ ὁμοιότητα τῆς ὕλης των! ἀλλ' ὁ κομήτης εἶναι σμικρότατος, ἐνῶ ἡ ν ε φ ε λ ὡ δ η ς εἶναι σχεδὸν ἐν σύμπαν! πᾶσα σύγκρισις τούτων εἶναι ἀποπλάνησις.

Ἐὰν διαρκούσης τῆς ἐξατμίσεως τῶν ν ε φ ε λ ὡ δ ὶ ν μέρος ὑδρογόνου ἀπεσπάτο ἀπὸ τὴν ἕλξιν καὶ τὴν φλόγωσιν ταυτόχροτως καὶ ἐρρίπτετο εἰς τὸ διάστημα γενόμενον κομήτης, ἤθελεν εἰσέλθῃ οὕτως εἰς τὴν γενικὴν κατάστασιν τῆς φύσεως ἐπιφύθως· ἀνίσχυρος μὲν ὡς ὕλη εἰς πᾶσαν πλανήτου συνάντησιν, ἤθελε κατακαύσει ὅλα τὰ ὀργανικὰ σώματα, φυτὰ καὶ ζῶα φλογιζόμενος διὰ τῆς συγκρούσεως τοῦ ἀέρος καὶ τῆς ἐπαφῆς τοῦ ὀξυγόνου αὐτοῦ· ἀλλὰ εὐτυχῶς (καὶ κατὰ τοῦτο συμφωνοῦσιν ἄ-

παντες) τὸ ὑδρογόνον εἰς τὴν σύστασιν τῶν κομητῶν, εἶναι ὅ,τι ὄγκος μαρμάρου διὰ τὸ ἴδιον ὑδρογόνον.

Ἐπιθετέον ἤδη ὅτι τεμάχια ν ε φ ε λ ὡ δ ὶ ν ἀστέρων πλανῶνται ἐντὸς τῶν συστημάτων ὡς οἱ κομήται. Τὰ τεμάχια ταῦτα εἰς μεγίστην θερμότητα, ἤθελον διέλθῃ περίξ ἡμῶν ὅχι πλεον ὡς ὀμίχλη λεπτή, ἀμυδρὰ καὶ ψυχρὰ, ἀλλὰ σίφων (trombe)φοβερός, πλήρης λάμψεως καὶ θερμότητος, ὅστις ἤθελε φέρει παραχρῆμα πέρασ εἰς τὰς περὶ αὐτοῦ ἀνθρωπίνους συζητήσεις διὰ τῆς καταστροφῆς.

Ἡ ἀβεβαιότης λοιπὸν καθόσον ἀφορᾷ τοὺς κομήτας διαιωνίζεται· αἱ συζητήσεις οἱ συμπερασμοὶ οὐδὲν φέρουσιν ἀποτέλεσμα· σημεῖά τινα μόνον κάπως διαφωτίζονται· ἢ ἐνότης π. χ. τῆς συστάσεως τῶν κομητῶν εἶναι ἀναμφισβήτητος· φαινόμενα ἄπλᾶ, οὐδέποτε λαβόντα μεταβολὴν τινα κατὰ τὰς πολυαριθμούς ἐμφανίσεις αὐτῶν πάντοτε λεπτὰ, ἐλαστικά, καὶ διεσταλμένα μέχρι κενοῦ διὰ τῆς ἀπολύτου ἐκείνης διαυγείας ἣτις δὲν ἐμποδίζει τὴν διόδον οὔτε τῆς ἐλαχίστης λάμψεως.

Οἱ κομήται οὔτε αἰθῆρ, οὔτε ἀέριον, οὔτε ὑγρὸν, οὔτε στερεόν εἶναι, οὔτε παραπλήσιόν τι τῶν ἀποτελούντων τὰ οὐράνια σώματα· εἶναι σύστασις ἀνερμήνευτος οὐδόλως μετέχουσα τῶν γνωστῶν οὐσιῶν, καὶ μὴ ὑπάρχουσα πέραν τοῦ Ἡλιακοῦ κύκλου, ὅστις τοὺς σύρει ἐπὶ τινὰς στιγμὰς διὰ νὰ τοὺς ἐγκατα-

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΕΡΙ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΓΡΟ

J. Barthelemy Saint-Hilaire,

ΑΚΑΔΗΜΑΙΚΟΥ.

ΑΡΧΑΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

(Συνέχεια.)

Ἡ μᾶλλον ἀρχαία καὶ ἀθηντικὴ περιγραφή τοῦ Μουσείου ἦν ἔχομεν εἶναι τοῦ Στράβωνος δις ἐπισκεφθέντος τὴν Αἴγυπτον.

Ἡ περιγραφή αὕτη ἦτις σήμερον ἀριθμεῖται 4900 ἔτη εἶναι σύντομος, ἀλλ' ἀρκεῖ διὰ νὰ δώσῃ ἰδέαν ἀκριβῆ καὶ ἀρκούντως ὑψηλὴν περὶ τοῦ μεγάλου τούτου ἐγκαθιδρύματος τῶν Πτολεμαίων (Στράβων. Βιβλ. XXII. Κεφάλ. 1ον) Ἀπετέλει μέρος τῶν ἀνακτόρων· εἶχε μίαν εὐρύχωρον αἴθουσαν ἐν ἣ ἐγευματίζον οἱ ἐν αὐτῷ ἐνδιατιόμενοι λόγιοι· πινακοθήκην καὶ μέρος περιπάτου. Εἶχεν εἰσοδήματα ἅτινα διεχειρίζετο εἰς ἱερεὺς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ βασιλέως διοριζόμενος καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐχορηγεῖτο τοῖς λογίοις ἐπιχορήγησις ἀνάλογος. Ὅχι μακρὰν τοῦ Μουσείου ὑπῆρχε καὶ ἡ μεγάλη βιβλιοθήκη, ἣτις ἐπίσης ἦτο εἰς τὴν διάθεσιν τῶν λογίων. Τὰ βιβλία καὶ τὰ χειρόγραφα ἦσαν ἄπειρα, ἕνεκα δὲ τῆς ἀπειρίας τοῦ βιβλιοθηκαρίου τὸ μέγα ἐκείνο κατάστημα, τὸ διὰ τόσων ἐξόδων, μόχθων καὶ θυσιῶν καταρτισθὲν, ἐκινδύνευε νὰ περιέλθῃ εἰς ἀχρησίαν. Ἡ βιβλιοθήκη καὶ τὸ Μοσεῖον στενωῶς συγγενεῦντα ἦσαν ὠκοδομημένα ἐν τῇ συνοικίᾳ τῇ καλουμένῃ Bruchium πρὸς τὸ ἀρκτικὸν τῆς πόλεως μέρος, ἐπὶ τῆς πλατείας ἐν ἣ σήμερον εἰσὶν αἱ οἰκίαι τῶν Προξένων. Ἐπέπρωτο ὅμως νὰ γεινώσῃ βορὰ τῶν φλογῶν. Ὅτε ὁ Καῖσαρ μετὰ δυνάμεων

λείψῃ μετ' ὀλίγον. — Μεταξὺ τοῦ οὐρανοῦ τούτου αἰνίγματος καὶ τῶν ἀστερικῶν τῶν ἀποτελούντων τὸν κόσμον ὑπάρχει ριζικὴ διαχώρισις· δύο τρόποι ὑπάρξεως ἀσυμβίβαστοι· δύο κατηγορίαι ὕλης ὀλοσχερῶς διάφοροι, ἄνευ ἄλλου τινὸς δεσμοῦ, ἢ τῆς ἀτάκτου καὶ σχεδὸν ἀλλοκότου ἕλξεως. Εἰς τὴν διαγραφὴν τοῦ κόσμου, οὐδεμίαν οἱ κομήται κατέχουσι θέσιν, οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν ἢ αἰνίγμα οὐράνιον.

Διὰ τῆς ἀμέτρου διαστολῆς αὐτοῦ περίξ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς παγετώδους συστολῆς του κατὰ τὸ ἀ φ ἡ λ ι ο ν, τὸ δ α ι μ ὄ ν ι ο ν τ ο ὕ τ ο φ α ι ν ὸ μ ε ν ο ν παριστᾷ γίγαντά τινα τῆς Χαλιμας, ὃν ὁ Σολομῶν εἶχε κλείσει ἐντὸς φιάλης, ἐκτυλίσσων αὐτὸν κατὰ τὰς περιστάσεις ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς μέγα σύννεφον, ὅπως λάβῃ ἀνθρωπίνην μορφήν καὶ ἐπαναλάβῃ ἐπομένως τὴν ἀτμοειδῆ κατάστασιν αὐτοῦ εἰσερχόμενος ἐκ νέου εἰς τὴν φιάλην. Ὁ κομήτης εἶναι οὐγγία ὀμίχλης, κατέχων ἐν ἐκτάσει δ ι σ ε κ α τ ο μ μ ὺ ρ ι ο ν τετραγωνικῶν λευγῶν, καὶ ἐν συστολῇ χωρῶν ἐντὸς φιάλης.

M. ΛΙΒΑΝΙΟΣ.

ἀνεπαρκῶν ἦλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἀμυνόμενος, ἔθεσε πῦρ εἰς τὸν Αἰγυπτιακὸν στόλον, ὅπερ διὰ τῶν πλοίων μεταδοθὲν εἰς τὰς παρβαλίουσιν οἰκίας ἐφθασε μέχρι τῆς ὡραίας Βιβλιοθήκης ἀποτεφρώσαν αὐτὴν ἐξ ὀλοκλήρου.

Ἐντεῦθεν ἡ πραγματικὴ καταστροφή τοῦ ἀνεκτιμήτου ἐκείνου τεμένους, καταστροφή ἀποστερήσασα τοὺς μεταγενεστέρους τῶν ἐγγράφων πολυτίμων καὶ τῶν ἀριστουργημάτων. Ἡ πυρκαϊὰ τοῦ Ἀμροῦ, ἐὰν αὕτη ἔχηται ἀληθείας, 7 αἰῶνας ἀργότερον δὲν εὔρετόσα ἵνα καταστρέψῃ. Ἡ παράδοσις αὕτη ἡ ἀνερχομένη μέχρι τοῦ 42ου αἰῶνος δύναται νὰ συγκαταλεχθῇ μεταξύ τῶν μύθων ὅσον γενικευμένη καὶ ἂν εἶναι.

Τὸ δυστύχημα τοῦτο ἐχρησίμευσεν ὡς μάθημα εἰς τὴν Αἰγυπτιακὴν Κυβέρνησιν, ἥτις φαίνεται ὅτι ἀντὶ ἐνὸς κατήρτισε δύο τοιαῦτα φιλολογικὰ Μουσεῖα. Ἡ μεγάλη βιβλιοθήκη συνέστη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἐκ νέου ὅσον οἶόν τε λαμπρότερα, συγχρόνως δὲ καὶ ἑτέρα ἐν τῷ ναῷ τοῦ Serapis, οἰκοδομήματος κολοσσαίου καὶ ἐκ τῶν μᾶλλον μεγαλοπρεπῶν τῆς πόλεως, κειμένου μεσημβρινῶς ἐν ἡ θέσει ὑπάρχει σήμερον ἡ στήλη τοῦ Pompée, στήλη ἀνεγερθεῖσα, ὡς γνωστὸν ὑπάρχει, ὑπὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ. Ἡ δευτέρα αὕτη βιβλιοθήκη μικρότερα τῆς πρώτης ἐκλήθη «Θυγάτηρ» τοῦ ὀνόματος «Μήτηρ» δοθέντος τῇ πρώτῃ.

Τῆς θυγατρὸς ὅμως ἡ τύχη δὲν ὑπῆρξε καλλιτέρα τῆς ἑαυτῆς μητρὸς. Τὸ 391, διάταγματι τοῦ Θεοδώρου διατάσσον τὴν κατεδάφισιν τοῦ Serapis, ἐφαρμοσθέν μετὰ σκληρότητος, κατέστρεψε τὴν ἐντὸς αὐτοῦ βιβλιοθήκην ἠδὲ ἐνώπιον τῆς νέας θρησκείας τῆς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μᾶλλον ἐπικρατούσης καὶ ἥττον ἐπιεικοῦς εἶναι πολλὸν δύσκολον ν' ἀνα-

διοργανωθῇ ἐκ νέου ἐγκαθίδρυμα ὅπερ πρὸ τεσσάρων αἰῶνων μετὰ τῶν μόχθων καὶ ἐν πλήρει εἰδωλολατρείᾳ εἶχον κατορθώσαι νὰ ἀνασχηματίσωσι.

Ἴνα σχηματίσῃ τις ἰδέαν ἀκριβῆ περὶ τοῦ φανατικωτάτου πολέμου τῶν δύο θρησκείων ἀρκεῖ ν' ἀναμνησθῇ τῆς ὑπὸ τοῦ παραφόρου λαοῦ σφαγῆς τῆς ὡραίας Ὑπατίας, θυγατρὸς τοῦ μαθηματικοῦ Θεόν. Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι δὲν ἐχρειάζετο πολὺ πρὸς καταστροφήν τῶν ἐθνικῶν βιβλίων ὅταν ὁ Ἀμροῦ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑποτεταγμένην Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἀφῆκε τὸν ἄγριον Ὀμάρ νὰ διαθέσῃ κατὰ βούλησιν τὰ βιβλιοθήκας ἅς ἡ νίκη ἔθετο ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του.

Δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστὴ ἡ διοργάνωσις τοῦ Μουσείου καὶ ἡ σύστασις αὐτοῦ, οὐδὲ τὰ καθήκοντα τῶν λογίων. Ἀναμφισβήτητον ὅμως εἶναι καὶ τοῦτο ἀποβλέπει κυρίως τοὺς μεταγενεστέρους, ὅτι ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ὑπῆρξε τὸ κέντρον τῶν ἐπιστημῶν. Ὅτε αἱ Ἀθηναῖαι σὺν τῇ ἐλευθερίᾳ ἀπώλεσαν καὶ τὴν μεγαλοφυῖαν καὶ πρὶν ἢ ἡ Ῥώμη συγκαταλεχθῇ μετὰ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν Πτολεμαίων ὑπῆρξεν ἐπὶ τέσσαρας περίπου αἰῶνας καθέδρα ἀπασῶν τῶν ἐπιστημῶν.

Ἴνα πεισθῶμεν περὶ τούτου ἀρκεῖ νὰ ἀνακαλέσωμεν εἰς τὴν μνήμην μας ὀλίγα μόνον ὀνόματα. Καὶ ἐν πρώτοις Εὐκλείδης ὁ ὀνομαστός γεωμέτρης, οὗτινος τὰ συγγράμματα καὶ μέχρι σήμερον προτιμῶνται ἐν τοῖς ἡμετέροις σχολείοις. Θεόκριτος ὁ βουκολικὸς ποιητὴς Καλλιμάχος ὁ συγγραφεὺς τῶν ὕμνων τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ εἰς ἐκ τῶν διευθυντῶν τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Bruchium Μανθῶν ὁ ἱστορικὸς καὶ Ἐρασίστρατος ὁ ἰατρός. Οἱ κριταὶ καὶ ἐκδότης τοῦ Ὀμήρου μεταξύ τῶν

ὁποίων οἱ Zoile καὶ Zenodote καὶ ἀργότερον ὁ Ἀρίσταρχος οὗτινος τὸ ὄνομα κατήνησε παροιμιῶδες. Μετὰ Χριστὸν δὲ ὁ Κλαύδιος Πτολεμαῖος τοῦ ὁποίου τὸ ἀστρονομικὸν σύστημα δὲν ἀντεκαταστάθη ἢ ὑπὸ ἐκείνου τοῦ Κοπερνίκου ὁ Διοφάνης ὁ μαθηματικὸς ὃν καὶ πατέρα τῆς Ἀλγέβρας δικαίως δύναται τις ν' ἀποκαλέσῃ.

Ἐπὶ πλέον οἱ τῆς μεγάλης φιλοσοφικῆς σχολῆς, τῆς εἰδικώτερον Ἀλεξανδριανῆς σχολῆς καλουμένης, Ἀμμώνιος Σακκάς, Πλοτῖνος καὶ τόσοι ἄλλοι.

Κατόπιν ἔρχεται ὀλοκλήρως ἡ Χριστιανικὴ σχολή, συστηθεῖσα, ἐὰν πρέπει νὰ πιστεύσωμεν τὸν Ἅγιον Ἰερώνυμον, ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Μάρκου οὗτινος τὴν προτομὴν ἔθετον ὑστερότερον ἐπὶ τῆς προσόψεως τοῦ Διδασκαλείου καὶ Παιδευτηρίου ἢ τῆς προκαταρκτικῆς σχολῆς. Ἀθηναγόρας ὁ ἐγκωμιστὴς, Κλήμης τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ συνδιαλάκτης τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ πλείστοι ἄλλοι.

Δὲν ὀμιλῶ περὶ τῶν Ἰουδαϊκῶν σχολῶν ἐν αἷς δέλαμψεν ὁ Φίλων τριάκοντα ἔτη Π. Χ. οὔτε περὶ τῶν γνωστικῶν σχολῶν ὧν ἡ ἱστορία εἶναι πολὺ ὀλίγον γνωστὴ. Ἦθελεν ὅμως εἶσθαι ἄδικον νὰ τὰς παρατρέξῃ τις ἐξ ὀλοκλήρου ἐν αὐτῇ τῇ ἐπιθεωρήσει ὅσον ἀτελεῖς καὶ ἂν ἦ.

Βλέπετε λοιπὸν, κύριε, ὅτι ἡ πόλις αὕτη ἥτις ἦτο ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον καὶ ἐξακολουθεῖ εἰσεῖτι οὐσα ὁ μᾶλλον ἐνεργὸς λιμὴν τῆς Μεσογείου, ὑπῆρξεν ἐπὶ 800 περίπου ἔτη τὸ κέντρον διανοητικῆς ἐργασίας ἧς ἡ νεωτέρα γενεὰ ἔδρεψε τοὺς καρπούς. Δὲν γνωρίζω καμμίαν ἐμπορικὴν πόλιν δυναμένην νὰ περιβληθῇ μετὰ ὁμοίαν δόξαν μόνῃ ἢ Ἀλεξάνδρεια ἐξ ὅλων τῶν ὀνομαστῶν πόλεων δικαίως νὰ τὴν σφετερισθῇ.

Δὲν ἐκπλήττομαι ἐπὶ τούτῳ ἀναμνηστικὸς ὅτι κτήτωρ αὐτῆς εἶναι ὁ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, ὁ ἐνθερμος θαυμαστὴς τοῦ Ὀμήρου καὶ Πινδάρου θαυμάζω ὅμως τὴν μυστικὴν αὐτῆς καὶ παντοδύναμον ἐπιβροχήν. Ἐὰν δὲ σήμερον ἡ Αἴγυπτος ἀναγεννᾶται διὰ μόνῃς τῆς Ἀλεξανδρείας δὲν βλέπω εἰς τοῦτο ἢ μίαν παράδοσιν ἐκ νέου βληθεῖσαν εἰς ἐνεργεῖαν κατόπιν μιᾶς μακρᾶς καὶ λυπηρᾶς διακοπῆς.

Αἱ ἐμπορικαὶ πόλεις ὑπὸ γενικὴν ἔποψιν, δὲν ἔχουσιν ἢ ὕλικὰ μόνον πλοῦτη. Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τῆς Μεσογείου, ἡ ἡμετέρα Μασσαλία, κτισθεῖσα ἐπίσης ὑπὸ Ἑλλήνων, δὲν διετήρησεν οὐδὲν ἐκ τῆς μεγαλοφυῖας τῆς. Ἡ εὐημερία ἥτις ἐπὶ 25 ὀλοκλήρους αἰῶνας βασιλεύει ἐν αὐτῇ δὲν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ πρὸς κλίσιν τινὰ περὶ τὰ γράμματα, περὶ τὰς ἐπιστήμας, περὶ τὰς τέχνας, ὡς ἡ Βενετία καὶ Φλωρεντία, αἵτινες ὅσον ὡραῖαι καὶ ἂν ὧσι δὲν δύναται φθάσασιν κατὰ τὴν ἀξίαν τὴν πόλιν τοῦ Ἀλεξάνδρου. (Ἀκολουθεῖ.)

ΕΡΩΣ καὶ ΨΥΧΗ

ΠΑΛΑΙΟΣ ΜΥΘΟΣ. — ΝΕΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια.—18α Φυλ. α.)

Β'.

Παρά τοὺς πρόποδας ἀποτόμου βράχου, δεσπόζοντος πυκνοτάτου δάσους, εὐρίσκομεν τὴν ἐπομένην ἑσπέραν κατακειμένην λειπόθυμον τὴν ἀτυχῆ κόρην, ἐνδεδυμένην τὴν νυμφικὴν τῆς στολὴν καὶ λυσιπλόκαμον.

Εἶναι ὡραία θερινὴ ἑσπέρα, καὶ τὸ ἥμερον λυκόφως τῆς ἐπερχομένης νυκτὸς περιστέλ-

λει ανεπαισθήτως τὸν δρίζοντα, θάπτον κατὰ μικρὸν ὑπὸ τὰς ἀμφιβόλους σκιάς του καὶ δάση καὶ βράχους καὶ κοιλάδας. Ἡ ἐσπερινὴ δρόσος καταβάλλει τὸν κονιορτὸν τῆς ἡμέρας, αἱ διψῶσαι κάλυκες τῶν μυκῶνων ἀνεγείρουσι τὰς πορφυράς των κεφαλὰς, τὰ δειλινὰ διαστέλλουσι τὰ κλεισμένα των χεῖλη πρὸς τὸ φίλημα τῆς νυκτὸς, καὶ ἡ ἐλαφρὰ τοῦ ζεφύρου πνοὴ νανουρίζει ἐντὸς τοῦ φυλλώματος τὴν λάλον ἀηδόνα, προσαγορεύουσιν εὐθύμως τοὺς ἐπιτέλλοντας ἀστέρας. Μαγευτικὴ ἐσπέρα, ἀναγνώστὰ μου, ἐσπέρα ἀξίζουσα τρία τοῦλάχιστον ἔτη ζωῆς, ἐσπέρα ἐξ ἐκείνων, ὧν ἀπολαύομεν ἡμεῖς ἐν Ἀθήναις χωρὶς νὰ τὰς ἐκτιμῶμεν καὶ τὰς ποθοῦμεν ἐπὶ ξένης γῆς νὰ τὰς ἔχωμεν. Ὁμοιάζομεν κατὰ τοῦτο τὴν λειπόθυμον Ψυχὴν, ἐφ' ἧς ἔχυνε μάτην ἡ φύσις τὴν ἐσπέραν ἐκείνην πλήρεις τοὺς θυλάκους τῶν δῶρων της, δι' ἣν μάτην ἐσπινθήριζον οἱ ἀστέρες, ὡς νεόκοποι ἀδάμαντες, καὶ μάτην ἔψαλλεν ἡ ἀηδὼν. Ἄλλὰ καὶ λειπόθυμος ἂν δὲν ἦτο ἡ δυστυχὴς κόρη, καὶ ἂν νάρκη μολυβδίνη δὲν ἐβάρυνεν ἐπὶ τὰς αἰσθήσεις της, τί ἤθελεν ἀπολαύσει, τί ἤθελεν αἰσθανθῆ ἢ ἀλγοῦσα καρδίᾳ της; Ἡ εὐτυχία εἶναι ἄχρους ἡλιακὴ ἀκτίς, ἀποκτώσα χρῶμα μόνον διὰ τοῦ διαφανοῦς πρίσματος τῆς ψυχῆς μας ὅταν τὸ πρίσμα εἶναι θαμβωμένον, οὔτε χρῶμα λαμβάνει ἢ ἀκτίς οὔτε τὸ θάλπος της αὐτὸ διατηρεῖ. Τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τὴν Ψυχὴν, ὅτε εἰς νυκτερινὸν ψυχὸς μεταβληθεῖσα ἡ ἐσπερινὴ δρόσος ἀρύπνισε τὰς κοιμομένας αἰσθήσεις της. Εἶδεν ἑαυτὴν μόνην καὶ ἐγκαταλελειμμένην ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς, καὶ τρόμος ἐπάγωσε τὴν καρδίαν της ἀνεμνήσθη τῆς θέσεώς της, ἀνεπόλησε τὴν τύχην καὶ τὸ μέλλον της καὶ ἀναίσθητος πρὸς τὰ περίξ της θέλητρα

τῆς θερινῆς νυκτὸς, ἀπαθῆς πρὸς τὴν κυκλοῦσαν αὐτὴν μαγείαν, ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ ἔκλαυσε πικρά! Ἐρρίψε μακρὰν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς της τὰ ῥόδα τοῦ νυμφικοῦ της στεφάνου καὶ τὰ σιγαλὰ δάκρυά της ἤξησαν εἰς θρήνον ταραζάντα τὰς ἠχοῦς τοῦ δάσους, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπήντησεν εἰς τὸν θρήνόν της, οὐδεὶς ἤκουσε τὸν κλαυθμὸν της.

Πολλὴν ὥραν ἔκλαυσε οὕτω ἡ δυστυχὴς κόρη, ἀλλὰ τέλος ἀπέκαμε κλαίουσα, τὰ βλέφαρά της ἐκλείσθησαν ὑπὸ τὸ φίλημα τοῦ ὕπνου καὶ ἀπεκοιμήθη. Ὁραῖον ὄνειρον ἦλθε τότε νὰ ἀναπτέρωσῃ τὴν καταπεπονημένην αὐτῆς φαντασίαν, καὶ νὰ γλυκάνῃ τὴν πικρίαν τῆς καρδίας της. Εἶδε καθ' ὕπνον ὅτι εὐώδης καὶ δροσερὰ ζεφύρου πνοὴ ἀνύψωσε αὐτὴν ὑπὲρ τὴν γῆν καὶ τὴν ἔφερεν ἐναερίον ἤσθάνετο ἑαυτὴν ἐλαφρὰν ὡς πτερόν καὶ τὰ στήθη της τὰ βεβαρυμένα διεστέλλοντο ὡς πέπλος κυματίζων. Ἰσταμένη οὕτω εἰς τὸ κενὸν ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς αὔρας, ὑψουμένη ὀλογὸν καὶ παραλλάσσουσα κάτωθεν της δρυμῶν καὶ βουνά δὲν ἤσθάνετο φόβον, δὲν ἔτρεμεν, δὲν ἠγωνία, ἀλλ' ἔχαιρε τούναντίον καὶ ἠλπίζεν ὑψώθη οὕτω ὑπὲρ τὰ σύννεφα, καὶ ἵπτατο πάντοτε ταχύτερον, οἱ δὲ ἀστέρες ἔφευγον ὀπισθὲν της, οἷονεῖ ἀνοίγοντες δρόμον εἰς τὴν κολπουμένην ὑπὸ τοῦ ἀνέμου νυμφικῆς της ἐσθῆτα. Ἐτρεχεν, ἔτρεχε πάντοτε, καὶ ἡ ταχεῖα της ἀεροδρομία ἤρχιζεν ἤδη νὰ τῆς ἀφαιρῇ τὴν πνοήν, ὅτε ὁ φέρων αὐτὴν ζεφύρος ἐκόπασε βαθμηδὸν, καὶ ἤρχισε πάλιν ἠρέμα καταβαίνουσα πρὸς τὴν γῆν. Ἄλλ' ὅπως ἔχαιρε πρότερον αἰσθανομένη ὅτι ἀνέβαινε, τόσον ἡ συναίσθησις τῆς ἐναερίου καταβάσεως συνέστελλε τὴν τὴν καρδίαν της. Ἀνεξήγητος τρόμος, ἀγωνία παράδοξος τὴν ἐκυρίευσεν, ἐνόμιζεν ὅτι θὰ κρημισθῆ εἰς τὰ

τάρταρα, ὅτι εἰς ἀνήλιον σκότος ἔμελλε νὰ βυθισθῆ καὶ ἠθέλησε νὰ φωνάξῃ ἵνα καλέσῃ βοήθειαν ἄλλ' ἡ φωνὴ ἐκόλλησεν εἰς τὸν λάρυγγά της, τὰ χεῖλη της ἐκινήθησαν σπασμωδικῶς, καὶ ὅτε τέλος ἤσθάνθη ὅτι δὲν ἐκινεῖτο πλέον, ὅτι ἡ φοβερὰ ἐκείνη κατάβασις εἶχε τελειώσῃ, ἐνόμισεν ῥῶτι εἶχεν ἐκπνεύσει τὴν ὑστάτην αὐτῆς πνοήν! Ἡπατάτο ὅμως, διότι ἤσθάνθη φλογῶδες φίλημα κατακαῦσαν τὰ χεῖλη της καὶ βαλοῦσα κραυγὴν ἐξύπνησεν.

Εἶδε περίξ της, ἀλλ' οὐδὲν διέκρινε, διότι σκότος βαθύ τὴν περιεκύκλου ἔτεινε τὸ οὖς, ἀλλ' οὐδὲν ἤκουσε, διότι σιγὴ ἄλυτος ἠπλοῦτο περὶ αὐτὴν ἤθελε δὲ πιστεῦσαι ὅτι καὶ ὁ ὕπνος της καὶ τὸ ὄνειρόν της ἐξήκολούθουν εἰσέτι, ἂν δὲν ἤσθάνετο τοὺς ὀφθαλμοὺς της ἀνοικτούς, ἂν διὰ τῶν ἄλλων αὐτῆς αἰσθήσεων δὲν ἀντελαμβάνετο ὅτι ἡ θέσις της μετεβλήθη καὶ ὅτι δὲν ἔκειτο πλέον ἐν ὑπαίθρῳ, ἐπὶ ἀποτόμου βράχου. Δὲν ἔβλεπε πλέον ἀστέρας ἄνωθεν της, δὲν ἤκουε πλέον τῆς ἀηδόνας τὸ κελάδημα, οὔτε ἤσθάνετο πλέον τὴν δρόσον τοῦ δάσους καὶ τὴν πτέρυγα τοῦ ζεφύρου ἐπὶ τῶν παρεῖων της. Τὴν ὄξειαν τοῦ θύμου ὀσμὴν εἶχε διαδεχθῆ χλιαρὰ καὶ μυρίπνους ἀτμοσφαῖρα δωματίου, τὴν πρὸ μικροῦ πετρώδη κοίτην της εἶχεν ἀντικαταστήσῃ μαλακὴ πτιλώδης κλίνη, τὸ δὲ ἀστερόφωτον λυκόφως τοῦ οὐρανοῦ καὶ αἱ μελαναὶ τοῦ δάσους σκιαί εἶχον μεταβληθῆ εἰς ἐντελῆ καὶ μονότονον σκοτίαν, ἥτις τὴν ἐτρόμαζεν, ὡς μᾶς τρομάζει τὸ ἄγνωστον, τὸ ἀκατάληπτον καὶ τὸ μυστηριώδες. Πῶς μετέλλαξεν αἴφνης ἀναπαισθήτως τὴν προτέραν της θέσιν; Πῶς ὠδοιπόρησε καθ' ὕπνον; πῶς ἀλλοῦ κοιμηθεῖσα ἀλλοῦ ἐξύπνησε; ποῖαν τριχίνην γέφυραν διέδραμεν ἐναερίως ἀπὸ βραχώδους πέτρας εἰς

εὐώδη κοιτῶνα; Μάτην ἐταλαιπώρει τὸν νοῦν της, ἵνα ἀπαντήσῃ εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα τῆς ψυχῆς της, ἡ Ψυχὴ! Ἐσκέπτετο, ἀνεπόλει τὸ παρελθόν, ἐζήτηε νὰ μαντεύσῃ τὸ παρόν, ἀλλ' οὐδὲν εὑρίσκει, καὶ ἡ ἀπ' ἐκείνου εἰς τοῦτο μετάβασις ἔμενε δι' αὐτὴν ἀίνιγμα, οὔτινος τὴν διέφευγεν ἡ λύσις.

Αἴφνης, ἐνῶ ἀπηδαλιούχητος ἐπλανᾶτο ἡ διάνοιά της εἰς εἰκασίας, κυμαινομένη μεταξὺ ἐλπίδος καὶ φόβου, μεταξὺ τρόμου καὶ γαλήνης, καὶ μάτην προσεπάθη νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ κυκλοῦν αὐτὴν ἄγνωστον, καὶ μάτην ἐζήτηε ὁ ὀφθαλμὸς νὰ διαπεράσῃ τὰ περὶ αὐτὴν σκότη, ἐνῶ ἡ φλογερὰ σφραγὶς τοῦ μυστικοῦ ἐκείνου καὶ ἀνεξήγητου φιλήματος ἔμενεν ἐπὶ τῶν χειλέων της, καὶ μάτην ἠγωνίζετο τῆς παρθένου ὁ νοῦς νὰ μαντεύσῃ τὴν ἀφορμὴν του, δεύτερον, φλογερότερον τοῦ πρώτου, φίλημα τῆς ἔκαυσε πάλιν τὰ χεῖλη, πρὶν ἢ δὲ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, καὶ ἄλλο φίλημα ἤσθάνθη τὸ στόμα της, καὶ μετ' αὐτὸ ἄλλο, καὶ πάλιν ἄλλο, καὶ λάβα ὄλη ἀσπασμῶν περιεχύθη εἰς τὴν μορφὴν της, καὶ ἤσθάνθη ἀναβράζον τὸ αἷμα τοῦ προσώπου της ὑπὸ τὴν φλόγα ἀσθμαιοῦσης πνοῆς συγχρόνως δὲ νέα καὶ σφριγῶσα ἀγκάλη περιέβαλε τὴν νεαράν της ὀσφύν, καὶ ἄφθονοι βόστρυχοι μεταξῶδους κόμης ἐχύθησαν περὶ τὸ μέτωπόν της. Ἐβαλε τρόμου κραυγὴν, ἀλλὰ θερμὰ χεῖλη τῆς ἔφραξαν τὸ στόμα ἐπρότεινε τοὺς ἀσθενεῖς της βραχίονας, ἵνα ἀποδιώξῃ τὸν βαρύνοντα ἐπ' αὐτῆς ἐφιάλτην, ἀλλ' αἱ χεῖρές της ἀπήντησαν νέον καὶ λιγυρὸν σῶμα κατακείμενον παρὰ τὸ πλευρόν της ἠγωνίσθη ν' ἀποσπασθῆ τῆς καιούσης ἐκείνης ἀγκάλης, ἀλλ' ἡ ἀγκάλη ἐσφίγγθη στενότερον περὶ τὰ στήθη της.

Ἢ! πότε, ἀναγνώστὰ μου, ἐπάλαισε νικη-

φόρος ή χιών κατά τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, πότε ἀντέστη ὁ πάγος κατά τοῦ πυρός; πότε ἀντηγωνίσθησαν αἱ νιφάδες τῆς νυκτερινῆς πάχνης κατά τοῦ θάλαπος ἡμέρας θερινῆς. Τίς εἶναι ἡ καρδία ἐκείνη, ὅσον σκληρά, ὅσον ἀδαμάντινος καί ἄν ὑποτεθῆ, ἥτις ὑπέμεινεν ἀπαθῆς τὸ πρῶτον ἐρωτικὸν φίλημα, the first kiss of love, ὅπερ ὕμνησεν ὁ ἀτυχῆς κύκνος τοῦ Μεσολογγίου; Ποία μεταξὺ τῶν ἀναγνωστριῶν μου, ὑπερβάσα τὸ δέκατον ὄγδοον τῆς ἡλικίας τῆς ἔτος, δὲν ἐνθυμείται πῶς ἐσήμανε τὸ γλυκὺ ἐγερτήριο ἐπὶ τὴν ὑπνώττουσαν καρδίαν τῆς; Ἡ ἐπαφὴ τεσσάρων χειλέων, νέων καὶ πορφυρῶν εἶναι ἡ γέννησις τοῦ ἀληθεστέρου ἔρωτος. Ἄς μὴ καίωσι καὶ τὰ τέσσαρα, τόσον τὸ καλλίτερον ἀρκεῖ τὰ δύο μόνον νὰ ἴναι φλογερά καὶ τὸ πῦρ μεταδίδεται μὴ δὲν γεννᾶται ὁ κεραυνὸς ἐκ τῆς ἐπαφῆς δύο νεφῶν ἀντιθέτου ἠλεκτρισμοῦ; — ὡς διδάσκουσι τοῦλάχιστον οἱ καθηγηταὶ τῆς φυσικῆς, — μὴ ἴναι ἄλλο τι ὁ ἔρωσ ἢ φυσικώτατον ἠλεκτρικὸν φαινόμενον; Τοῦτο ἔπαθε καὶ ἡ ἀθῶα ἡρώς μου· τοῦτο ἀπαράλλακτα, ὅπερ ἔπαθον αἱ πλείστα τῶν ἀναγνωστριῶν μου. Κατ' ἀρχὰς ἐξεπλάγη, ἔπειτα ἀντέστη, κατόπι ἐθερμάνθη καὶ τέλος ἀνεφλέχθη καὶ παρεδόθη. Οἱ ἀσπασμοὶ τοῦ ἀγνώστου καὶ μυστηριώδους τῆς ἐρωμένου, χωρὶς ἀπαντήσεως τὸ πρῶτον, ἀνεμίχθησαν ἐντὸς ὀλίγου μετὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς φιλημάτων καὶ τὸ ἐν φίλημα διεδέχθη ἄλλο, καὶ ἐκεῖνο ἄλλο μέχρι οὗ τὰ χεῖλη των ἔμειναν ἠνωμένα ὡς αἱ ἀγκάλαι των συεισιγμένα. Ὁ Γκαίτης λέγει πού, ὅτι αἱ νέαι μεθούσι μὲ τὸ φίλημα, ὡς μεθούσιν οἱ ἄνδρες μὲ τὸν οἶνον· ἐν φίλημα κατ' ἀρχάς. . . . ἐν ποτήριον τὸ πρῶτον ἔπειτα καὶ δεύτερον, ἔπειτα καὶ ἄλλο, καὶ ἄλλο. . . . μέχρι οὗ χά μιν τὰς αἰσθή-

σεις καὶ πίπτομεν· ὅστις θέλει νὰ μὴ μεθύσῃ, ἄς μὴ ἐγγίξῃ μὲ τὰ χεῖλη του. . . . οὔτε οἶνον, οὔτε ἄλλα χεῖλη

Δὲν λέγει ἀλήθειαν ὁ βαθὺς ποιητής;

(Ἄκολουθεῖ.)

ΤΟ ΑΛΜΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ.

Περιηγητά! τὰ ἀειθαλῆ τοῦ προσηγιακοῦ βωπογραφήματος θαυμάζων κάλλη καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ χρόνου προσγενομένας εἰς τὸ ἔδαφος τῆς χώρας ταύτης καταστροφὰς ἐποπτέων, πρὸς ἀπλὴν τοῦ παρελθόντος ἀνάμνησιν, δὲν παρετήρησας ποτὲ, οὐχὶ μακρὰν τοῦ Βάζα, βράχον τινὰ ὑψηλὸν πρὸς τὰ ἀνατολικὰ τῆς ὁδοῦ ἐπικείμενον, ἐφ' οὗ ἔτι καὶ νῦν λείψανα σποράδην ἔνθα καὶ ἔνθα ναίσκου τινὸς γοτθικοῦ ἐπιφαίνονται; Τὴν εἰς τὰ ἐρείπια ταῦτα φέρουσαν ἀνώμαλον ἀτραπὸν ἀναβαίνων καὶ ἐλέπων ἄβυσσον βαθείαν, ὑπὲρ ταύτην δὲ βράχον ἀπότομον καθέτως διαβράγεντα ὑπὸ τῆς φύσεως, ἐρώτησον τὸν ὁδηγόν σου τὸ ὄνομα τοῦ βραθέρου τούτου καὶ θὰ σοὶ ἀποκριθῆ σταυροκοκοπούμενος.

— Ἐδῶ. . . . εἶναι τὸ Ἄλμα τῆς Κόρης, κύριέ μου. Πρόσεχε, μὴ βλέπων ζαλισθῆς.

Καὶ ὁ ὁδηγὸς θὰ σὲ ἀποσύρῃ σείων τὴν κεφαλὴν δεισιδαιμόνως.

Ἦν ποτὲ Μαργαρίτα Ἀλείνορος κόρη διαπρεπῆς, θαυμάζομένη ἐπὶ καλλονῇ ὑφ' ὅλου τοῦ κόσμου καὶ τιμωμένη ὑπὸ πάντων διὰ τὴν ἑαυτῆς σύνασιν, ὑπὸ πάντων πλὴν Ἐβρίκου τοῦ καλοῦ ἱππότη, Ἐβρίκου τοῦ υἱοῦ τοῦ κυρίου Βάζα, τοῦ ἀσωτέρου τῶν νέων τῆς

χώρας. Ὁ Ἐβρίκος διαβαίνων ποτὲ πρὸ τοῦ οἴκου τῆς Μαργαρίτας, εἶδε τὴν νέαν καὶ ὁ ἔρωσ εἰσέδου ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ἀπειλάς, δεήσεις, ὑποσχέσεις, τὰ πάντα μετεχειρίσθη ὁ καλλιπρόσωπος ἱππότης πρὸς ἀποπλάνησιν τῆς νέας, ἥτις ἐν τῇ ἀθωότητι αὐτῆς δὲν ἐμάντευσε τοὺς καταχθονίους σκοποὺς τοῦ ἀκολάστου τούτου κυρίου· οὐδ' εἶδεν εἰμὴ τὸν ἔρωτά του, ὃν φεῦ! μετ' ὀλίγον συνεμερίσθη.

Δύστηνος Μαργαρίτα! πόσον ἡ καρδία σου ἔπαλλεν ἀκούουσα τὸν ὠραῖον τοῦτον πέπερον περὶ γάμου ὀμιλοῦντα· πόσον ἡ εὐγνωμοσύνη κατελάμβανε τὴν ψυχὴν σου βλέπουσα τὸν νέον τοῦτον προσφέροντα τὴν χεῖρα εἰς ἐσέ, κόρην πτωχὴν, εἰς τὰς ἐσχάτας τοῦ λαοῦ κλάσεις, ἐβρίμμενη!

Ἐκτοτε ὁ Ἐβρίκος διῆγε παρ' αὐτῆς τὴν ἡμέραν.

— Ὡ φιλάττη! τῆ ἔλεγεν, ὁκτὼ ἔτι ἡμέρας καὶ ἐνούμεθα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ Ὁ εὐγενὴς πατήρ μου δὲν σὲ γνωρίζει ἀκόμη, ἀλλ' αὐριον μετὰ τὴν προσκύνησιν τῆς Παναγίας, προσκύνησιν ἦν κατ' ἔτος κάμνεις. θὰ σὲ περιμένω μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ θὰ σὲ συστήσω.

— Ἐβρίκέ μου, ἀκριβέμου κύριε! ἀπεκρίνετο ἡ δυστυχὴς κόρη. . . πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ ἀνταμείψω τὸν ἔρωτά σου;

— Ἀγαπῶσά με, Μαργαρίτα μου, ἀγαπῶσά με ὅσον σὲ ἀγαπῶ!

Καὶ ὁ Ἐβρίκος θλίψας τὴν νέαν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ φίλημα ἐπιθεὶς ἐπὶ τῆς παρθενικῆς αὐτῆς παρειᾶς ἀνεχώρησε κράζων.

— Αὐριον αὐριον! . . .

Ἐν τούτοις ἡ Μαργαρίτα ἔστη ὡς ἐν ἐκστάσει τὸ φίλημα ὅπερ τῇ ὑπέκλεψε ὁ Ἐβρίκος τὴν ἀνησύχει, τὴν ἐθλίβε. Γόνυ δὲ κλί-

νασα καὶ στραφείσα πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας:

— Ὡ ἀειπάρθενος Μαρία! ἡ θεομήτωρ ἡ πηγὴ πάσης ἀρετῆς, σὺ εἶδες ὅ,τι ἐνταῦθα ἐνώπιόν σου συνέβη· ἔπραξα κακῶς; εἶμαι ἔνοχος; Ὡ! σοῦ δέομαι καὶ σὲ παρακαλῶ, ἄγία μητέρα, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου· αὐριον θὰ ὑπάγω νὰ σὲ ἱκετεύσω ἐν τῷ σῷ ναφ. Ἀγαπῶ τὸν ὠραῖον τοῦτον ἄρχοντα, ἀλλὰ δὲν ἡξεύρω διατὶ τρέμω. Ἀειπάρθενος Μαρία! προστάτευσόν με διότι δὲν ἔχω πλέον μητέρα ἐπὶ τῆς γῆς!

Ὁ ἥλιος ἀνατείλας τὴν ἐπιούσαν μεγαλοπρεπῆ ἀνήγγελε τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐτελεῖτο ἡ ἑορτὴ τοῦ ἐρημητηρίου τῆς Παναγίας. . . . Ἡ Μαργαρίτα τὴν λευκὴν ἐνδυθεῖσα ἐσθήτα αὐτῆς ἦν ἐκ τῶν πρώτων ἃς πομποὺς ἡ πόλις ἐπέμπεν εἰς τὸ γραφικὸν καὶ εὐσεβὲς προσκυνητήριο.

— Ἐβρίκε! ἔλεγεν ἀναβαίνουσα τὸ ἀναντες τοῦ βράχου ἐφ' οὗ ἦν τὸ ἐρημητήριο. Ἐβρίκε! διὰ σὲ φυλάττω ὅλον τὸν ἔρωτα τῆς ζωῆς μου, ἀλλ' ἐπίσης θέλω εἰς ἐσέ νὰ προσφέρω τὸ εὐάδες τοῦ ἔρωτος τούτου! Πινοῆτις μαραίνει τὴν δροσερότητα τοῦ καρπού, καὶ καὶ φοβοῦμαι μὴ χθές.

Πάραυτα φίλαι τινὲς, ἀναχωροῦσαι, ὡς αὐτή, διὰ τὸ ἐρημητήριο, ἀλλὰ μὲ πνεῦμα ἡσυχότερον, συνήντησαν αὐτήν. Ἡσθάνοντο τὴν φαιδρότητα ἣν ὁ ἥλιος ἐπέχεεν ἐπὶ τοῦ βωπογραφήματος καὶ δι' εὐθύμων καὶ προκλητικῶν λόγων ἐπροχώρησαν εἰς τὴν κατὰ μέρος διάλυσιν τοῦ νέφους τῆς ὄνειροπολήσεως τῆς ὠραίας αὐτῶν συντρόφου.

— Μαργαρίτα, σὺ, ἥτις συνείθιζες νὰ ἡγήσασαι πάντοτε ἡμῶν, σὺ, φαίνεσαι σήμερον θλιβομένη; Ἐμπρός, Μαργαρίτα, εἶμεθα ἔτι

φίλοι σου,..... ἔσο ἔτι ἡ βασίλισσα ἡμῶν! σὲ ἀκολουθοῦμεν!

Οἱ εὐθυμοὶ οὗτοι λόγοι ἐπήγαγον τὴν γαλήνην εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ὠραίας μνηστῆς· ἐμειδίασε πρὸς τὰς συνοδοῦς τῆς καὶ ἅπασαι ἤρξαντο ἀκολουθοῦσαι αὐτήν.

Μετ' ὀλίγον — διότι αἱ νέαι ἔχουσι πάντοτε πτερὰ τινὰ τῶν πτερύγων ἀγγέλου — μετ' ὀλίγον ἡ ἑλαφρά συνοδία ἔφθασεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ βράχου παρὰ τῷ βηλῷ τοῦ ἀρχαίου ναύσκου.

Ὁ σκοπὸς τῆς ἀφίξεως ἐπῆλθε ζωηρότερος ἐπὶ τῆς διανοίας τῆς Μαργαρίτας.

— Εἰσέλθωμεν κατ' ἀρχάς, εἶπε πρὸς τὰς τὰς φίλας τῆς· ἀκούσωμεν τὴν λειτουργίαν· θέσωμεν ἑαυτὰς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Μαρίας..... Μετὰ δὲ ταῦτα θὰ ἐορτάσωμεν λαμπρότατα.

Αἱ νέαι πᾶσαι εἰσελθοῦσαι εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν παρέστησαν ἐν τῇ λειτουργίᾳ μετὰ τῆς μεγαλητέρας εὐσεβείας· τινὲς δὲ καίτοι ἄβουλοι καὶ ἑλαφραὶ ὑπήκουσαν, χωρὶς νὰ ζητήσωσιν ἀποφυγὴν, εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς φιλάτης αὐτῶν Μαργαρίτας.

Εἰς τὸ τέλος τῆς λειτουργίας αἱ φίλαι πᾶσαι ἐξήρχοντο· μόνη δὲ ἡ Μαργαρίτα ἔμενε δεομένη· ἀλλ' ὑπὸ τῆς προσκλήσεως τῶν συντρόφων τῆς βιασθεῖσα ἠγέρθη καὶ αὕτη τελείωσασα τὴν διάπυρον παράκλησίν τῆς.

Ἐξελθοῦσαι τῆς ἐκκλησίας φαιδραὶ, περιχαρεῖς καὶ μετ' ὀλίγον φιλοπαίγμονες, περιεκύκλωσαν τὴν φίλην των καὶ διὰ παντὸς τρόπου ἐπειρῶντο νὰ δείξωσιν αὐτῇ τὴν χαρὰν των.

— Εἰς τὰ ἄνθη! εἰς τὰ ἄνθη! κράζει μία ἐξ αὐτῶν.

Ἄνθη καὶ νέαι ἔχουσι τινὰ διαφορὰν· τὸ μὲν ἔλκει τὸ δὲ ὅθεν ἅπασαι ἐπανέλαβον ὁμοῦ.

— Εἰς τὰ ἄνθη! εἰς τὰ ἄνθη!

Ἡ λίαν καταληπτὴ αὕτη κραυγὴ ἐσήμαινεν ὅτι τὸ νεανικὸν πλῆθος ἔμελλε νὰ διατρέξῃ τὰ ἄκρα τοῦ ὄροπεδίου καὶ τοῦ ὀρίζοντος τὸν βράχον, θηρεῖον ἄνθη ἐπαρκῆ πρὸς ἀφθόνους ἀνθοδέσμας.

Ἡ κραυγὴ τῶν ἤδη ὀδευουσῶν ἀντήχει ἔτι.

Ἐν ῥοπῇ δὲ ὀφθαλμοῦ ἡ συνοδία χωρὶς νὰ διαλυθῇ διεσπάρη· ἡ μὲν ὀρθοῦται ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς, ἡ δὲ κυρτοῦται πρὸς τὴν γῆν, ἄλλη κλίνει πλαγίως· ἄλλη περιστρέφεται καὶ ζητεῖ εἰς τὴν χλόην· αὕτη ἀναρτᾶται ἐκ λίθου, ἐκείνη ἔλκει πρὸς ἑαυτὴν στέλεχος· ἅπασαι δὲ ἐκεῖ κραυγάζουσι, πηδῶσι, συλλέγουσι καὶ πληροῦσι τὰ περιζώματα αὐτῶν ἀπὸ δέσμας ἀνθηρᾶς!

Ἡ Μαργαρίτα ἐφαίνετο δυσκολωτέρα περὶ τὴν ἐκλογὴν.

Ἄντὶ πρὸ αὐτῆς νὰ σωρεύῃ ἀγκαλίδας ἀνθέων, εὐχαριστεῖτο νὰ δρέπῃ τὰ ὠραιότερα καὶ νὰ συναρμόζῃ αὐτὰ εἰς δέσμας προορισμένας διὰ τὸν ὠραῖον μνηστῆρά τῆς.

Ἡ ἀνθολογία ἦν ἐν τῷ τελειοῦσθαι ὅτε ἡ καλλιμορφος Μαργαρίτα διέκρινεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πεδίου μαργαρίτην ἄγριον, ἓνα μόνον.....

— ὦ ἄνθος μου! ἐκραύγασε, σὲ θέλω! φέρεις τὸ ὄνομά μου· εἶσαι ἰδικόν μου! λευκάνθημον θὰ ἦσαι ἡ κορωνὶς τῆς ἀνθοδέσμης μου, ὁ στιλπνὸς ἀστὴρ ἐν τῷ ἐκ κυάνων τούτῳ στερεώματι.... ὦ ἄνθος μου! ὦ Μαργαρίτα! σὲ θέλω!

Καὶ παραυτίκα τὴν χεῖρα αὐτῆς τείνασα, γονυκλιτεῖ, κλίνει, ἔρπει ὀλίγον, τείνει αὐθις τὴν χεῖρα, φθάνει τὸ ἄνθος, οὐδ' ὁ κορμὸς ἐνέδωσεν, ἀνορθοῦται ἤδη καὶ τὸ συνδέει μὲ τὸ λοιπὸν τῶν ἀνθέων, ὅταν αἴφνης φωνὴ ὀξεῖα ἀντήχησε.....

Ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, δὲν εἶσθε λοιπὸν ἐκεῖ ἵνα τὴν δεχθῆτε ἐπὶ τῶν πτερύγων σας;...

Ὁ βράχος ἐφ' οὗ ἐρείδετο ἡ Μαργαρίτα ἀπεσπάρθη καὶ ἡ τὸ δμώνυμον ἄνθος δρέψασα ἐρρίφθη εἰς τὸ βάραθρον ἀφήσασα φωνὴν τὴν ἐσχάτην, ἣν αἱ βαθεῖαι ἀντηχήσεις τῆς καταχθονίου ἠχοῦς ἐπανέλαβον, ὅτε κυλινδούμενον ἀπὸ κρηνοῦ εἰς κρημνὸν τὸ σῶμα τῆς δυστυχοῦς τοῦ θανάτου μνηστῆς, ἐσφενδονίσθη μέχρη τοῦ βυθοῦ τῆς ἀβύσσου!

Αἱ νέαι ἔτρεξαν, ἐπλησίασαν ὅσον ἠδυνήθηθησαν..... ἀλλὰ δὲν εἶδον εἰμὴ τὴν φρικώδη σκοτίαν τοῦ βαραθροῦ.

Περιοργιστὴ καὶ καταβεβλημέναι παρετήρησαν ἀλλήλας πρὸς στιγμὴν, ἔπειτα δὲ, ὡς διὰ συμφώνου σιγῆς, κατέθεσαν τὰς ἀνθοδέσμας αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὅπου ἡ προσφιλὴς Μαργαρίτα ἐπάτησε τὸ τελευταῖον.

ὦ ἅγια Παρθένος! ἐκραύγασαν γόνυ κλίνουσαι· δὲν δεόμεθά σου νὰ παραλάβῃς τὴν ψυχὴν αὐτῆς· αὕτη ἀναμφιβόλως παρὰ σοὶ εἶναι..... ἀλλ' ἐρωτῶμεν Σε, ἵνα τί παρέλαβες αὐτήν;.....

Ἐπανερχόμεναι δὲ μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρῶν, εἶδον ἐν τῇ ὁδῷ τὸν Ἑρῆικον ὑπὸ τινων ὑπηρετῶν ἀκολουθούμενον καὶ ἀναζητοῦντα ἐν αὐταῖς τὴν Μαργαρίταν.

Ὁ διεφθαρμένος ἐκεῖνος ἄνθρωπος ὅστις ἐψεύδετο ὑποσχόμενος νὰ τὴν νυμφευθῇ, λόγῳ μὲν εἶχεν εἰπεῖ ὅτι θὰ συστήσῃ αὐτὴν εἰς τὸν πατέρα τοῦ ἔργου δὲ ν' ἀρπάσῃ ἐνέδρευε τὴν ἀδύνατον ἐκείνην νέαν.

Δυστυχῆς Μαργαρίτα! ἡ παρθένος Μαρία σὲ ὑπήκουσε καὶ ἀποσπῶσά σε τῆς αἰσχύνης ἐπροτίμησε νὰ σὲ καλέσῃ παρ' αὐτῇ.

Αἱ σύντροφοι τῆς Μαργαρίτας ἐπανῆλθον εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ ὠραία φίλη των ἀπώλεσε τὴν ζωὴν, ἔσπειραν ἄνθη καὶ ἔδωκαν αὐτῷ

εἰς ἀνάμνησιν τῆς σκληρᾶς ἀπωλείας τῆς τὸ ὄνομα Ἰαλμα τῆς Κόρης.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΕΑΝ ΗΓΑΠΩΝ!....

«Ὁ ἔρωσ εἶναι οὐράνιος ἀναπνοὴ ἐκ τῆς ἀύρας τοῦ Παραδείσου.»
(B. ΟΥΓΚΩ.)

Γνωρίζετε τὸν κύριον Παῦλον Ἐτράνζ, μ' ἠρώτα ἐσχάτως ἡ ὠραία κόμησσα τοῦ Σενλές;

Πολλὸ καλὰ, κυρία, τῇ ἀπεκρίθη· καὶ, ἐπειδὴ ἐμάντευσα τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν ἣν εἶχε νὰ ὀμιλήσῃ περὶ τοῦ ῥηθέντος κυρίου, ἐπροσπάθησα νὰ τῇ διευκολύνω τὸν τρόπον ὃν ἐξελέξατο ἐπὶ τούτῳ καὶ νὰ τῇ παρέξω τὴν εὐκαιρίαν ἣν ἐπεζήτηε, ἵνα μοὶ ἀπευθύνῃ τὰς ἄς προὔτιθετο ἐρωτήσεις. Ἐξηκολούθησα ὅθεν χωρὶς ν' ἀναμείνω, ὡς ἐξῆς.

Ὁ κύριος Ἐτράνζ εἶναι εἰς ἐκ τῶν δημοσιογράφων πρὸς οὓς προσμεριδιᾷ εὐρὸ καὶ λαμπρὸν μέλλον, κυρία μου, καὶ ἐπὶ πλεόν εἶναι εἰς ἐκ τῶν μάλα ἠθικῶν νέων· λαμβάνοντες, ἐννοεῖτε κυρία, τὸ ἐπίθετον ἡ θ ι κ ο ς ὑπὸ τὴν καλὴν αὐτοῦ σημασίαν.

— Ἄ! ἀληθῶς, διέκοψεν ἡ ὠραία περιέργος, οὐδέποτε ἤθελον ἀμφιβάλλει.

— Καὶ νομίζετε, κυρία, ὅτι ὑπάρχει ἀφορμὴ δυναμένη νὰ ἐμβάλλῃ ὑμᾶς εἰς ἀμφιβολίαν περὶ τῶν ἀρετῶν τοῦ φίλου μου;

Ζητεῖτε βλέπω πολλά!..... Ὑποθέσατε, κύριε, ὅτι εἶμαι ἐν γνώσει πάσης φήμης ἀποβλεπούσης τὸν φίλον σας· μὴ ἀπαιτήσητε ὅμως νὰ σᾶς ἐπαναλάβω πράγματα, ἅτινα ὀφείλετε νὰ γνωρίζητε καλλίτερον ἐμοῦ, καὶ τὰ ὅποια μία τιμὴ γυνὴ δὲν πρέπει νὰ διηγῆται..... Ἄς ἴδωμεν!..... ἄνευ ἐπιφυλάξεων. Ἐχετε ἀκόμη τὸ θάρρος νὰ ἐπιμείνητε ἐγκωμιάζον-

τες ἐνώπιόν μου τὸν κύριον Ἐτράνζ και νὰ τὸν χαρακτηρίζητε ὡς ἐνάρετον ;

— Καὶ πῶς, κυρία ;.....

Ἔ! ὄχι..... ἐπειδὴ γνωρίζω πολλὰ μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ αὐτοῦ.

— Ἀλλὰ, κυρία, νομίζω ὅτι σεῖς πρώτη ἐδώσατε ἀφορμὴν εἰς τοῦτο ;

— Εἶναι ἀληθές..... δὲν τὸ ἀρνούμαι. Πλὴν ἐνόμιζον, ἤλπιζον, ὅτι ἠθέλετε εἶσθαι τῆς αὐτῆς μετ' ἐμοῦ γνώμης. Ἀλλως τε, λάβετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι μόνον ἡ ἐπιμονὴ σας εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου συνδιάλεξίν μας θέλει φέρει τὴν εὐθύνην πάσης συνεπειάς.

— Ἀναποφεύκτως, κυρία, εἶσθαι κακὴ! Μ' ἐρωτᾶτε ἐὰν ὁ κύριος Ἐτράνζ εἶναι φίλος μου καὶ δὲν θέλετε νὰ σας ἀποδείξω ὅτι ὅλοι οἱ φίλοι μου καὶ προπάντων ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος, εἰσὶ νέοι ἀγαθῶν ἀσθημάτων καὶ ἀρίστων ἠθῶν. Ἀκούσατε αὐριον δίδετε χορόν ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας φέρω τὸν πτωχὸν αὐτὸν φίλον μου καὶ τοιοῦτοτρόπως θέλετε ἐποφελῆθῃ τῆς περιστάσεως, ἵνα κρίνητε περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μου, τοῦ σφαιεροῦ πάσης διατρεχούσης φήμης καὶ τοῦ ἀνυποστάτου τῶν κατ' αὐτοῦ πληροφοριῶν σας.

— Ἔστω !.....

Νομίζω ὅτι ἡ ὠραία κόμησά δὲν ἐπεδίωκε καλλιτέραν λύσιν.

Τὴν ἐπαύριον ἡ κόμησά τοῦ Σένλες, ἐρειδομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ κ. Ἐτράνζ, τῷ ἔλεγε μετὰ φωνῆς γλυκειάς καὶ μειδιάματος ἐπαγωγοῦ: — Σεῖς, ὅστις ἔχετε τόσην εὐφυΐαν καὶ ὅστις (λέγουν αἱ κακαὶ γλώσσαι) ἔχετε καταδικάσει τὴν καρδίαν σας εἰς ἀναίσθησιν, ἐξηγήσατέ μοι πῶς ἠθέλατε ἀγαπήσει ἐὰν ποτὲ ἠγαπάτε ;

Ἐκαθέστησαν ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου μαλθακοῦ, οὐχὶ μακρὰν ἐμοῦ παίζοντος μετὰ

τριῶν ἄλλων wist, εἰς τρόπον ὥστε ἠδυνήθην ν' ἀκούσω σποράδην ἰδέας τινὰς τοῦ καλοῦ μου φίλου, ἅς διὰ πρώτην φοράν ἐξωμολογεῖτο καὶ τὰς ὁποίας δύναμαι νὰ παραδώσω εἰς τὴν περιέργειαν τοῦ κοινοῦ.

— Ἐὰν ἠγάπων ! ἀπήντησεν ὁ συκοφαντούμενος ἐκ προθέσεως πρὸς ἐμὲ ὑπὸ τῆς φιλαρέσκου κομῆσεως Ἐτράνζ. Ἐὰν ἠγάπων ! ὦ ! ἐὰν ἠγάπων γυναῖκά τινα ἀξίαν ἀγάπης θὰ παρεδιδόμην ἐξ ὀλοκλήρου εἰς αὐτὴν ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐπιφυλάξεως θὰ ἀπέβαλλον πᾶσαν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου κυριότητα, καὶ ἐν πλήρει συγκαταθέσει ἤθελον καταθέσει τὴν θέλησίν μου εἰς τὰς χεῖράς της. Δὲν ἤθελον βλέπει, ἢ διὰ τῶν ἰδικῶν της ὀφθαλμῶν δὲν ἤθελον ἀκοῦει, ἢ διὰ τῆς ἀκοῆς ἐκείνης δὲν ἤθελον ἀποτελεῖ, ἢ ἐν καὶ μόνον ἄτομον μετ' ἐκείνης.

ἤθελον ἐνώσει τὴν θέλησίν μου, τὴν ὑπαρξίν μου, τὴν ψυχὴν μου αὐτὴν, ὀλοκλήρον ἐμαυτὸν τέλος μετ' ἐκείνης εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζω πλέον ἐὰν εἶμαι ἐγὼ αὐτὸς ἢ εἶμαι ἐκείνη. Θὰ ἔβλεπον ἅπασαν τὴν δημιουργίαν εἰς ἓν μόνον ὄν, τὴν ἀγαπητὴν μου σύζυγον, θὰ μετέβαλλον κέντρον ζωῆς καὶ θὰ ἤμην αἰείποτε πρόθυμος διὰ τὰς μεγάλειτέρας θυσίας, τὴν πληρεστέραν αὐταπάρνησιν. Θὰ ἔπασχον ἐν τῇ καρδίᾳ ἐκείνης ὡς ἐὰν ἦτο ἡ ἐμὴ.

Ἀλλὰ ἐπιθυμῶ ἐπίσης ἵνα καὶ ἡ σύζυγός μου μοὶ διευκολύνῃ πάντα ταῦτα, οὕσα ἀρκούντως καλῆ, ἀρκούντως τελεία, ἀρκούντως ἀξιολάτρευτος ὅπως ἡ μεταμόρφωσίς μου ἀποβῇ ὄχι ἐπιζήμιος. ἐν μίᾳ λέξει ἐπιθυμῶ ἵνα ἐκ τῆς καταστροφῆς αὐτῆς τοῦ ἐγὼ, ἐκ τῶν θυσιῶν αὐτῶν τῶν ἀνωτέρων τῆς ἀνθρωπίνου ἀδυναμίας προέλθῃ τι δυνάμενον νὰ μὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ καὶ ὄχι νὰ μὲ ὠθήσῃ εἰς με-

τάνοιαν σκληράν. — Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἤρξατο ἐκφραζόμενος ὁ ἄνθρωπος ὃν ἡ ὠραία κόμησά τοῦ Σένλες ἐχαρακτήριζεν ὡς ἀνήθικον.

Τοῦτο μαρτυρεῖ, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Ἐτράνζ, ὅτι θέλω ἀγαπήσει γυναῖκα ἀγαπῶσάν με καὶ οὐδεμίαν ἄλλην ἐπομένως μετ' ἐγωισμοῦ δύναμαι νὰ παραβληθῶ πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.

Ἡ σύζυγός μου ἔσεται ἐν ἄλλο ἐγὼ θὰ μ' ἀγαπᾷ, θὰ τὴν ἀγαπῶ καὶ οὐδὲν πλέον. Θὰ τὴν καθιστῶ συμμέτοχον τῆς εὐτυχίας μου καὶ θὰ πάσχω ὑπερβαλλόντως διὰ τὰς θλίψεις της.

Τὰ δάκρυά της θὰ προκαλοῦν τὰ ἰδικὰ μου τὸ μειδιάμά της θὰ μὲ ἀναδιβάξει εἰς τὸν οὐρανὸν ἐκ τῶν παλμῶν δὲ τῆς καρδίας της θ' ἀντλῶ τὴν ὑπαρξίν μου Διότι θὰ ἀγαπῶ εἰλικρινῶς, ὅπως ἀπαιτεῖ ὁ ἀγνὸς ἔρωσ καὶ ὅπως ἐνοῶ ἐγὼ τὸ ἀγαπᾶν. Ἰδοὺ διατὶ μὲ μέμφονται ἐπὶ ἀναίσθησίᾳ. Φοβοῦμαι νὰ ἀγαπήσω γυναῖκα, διότι, δυσκόλως θὰ ἐπιτύχω ἐν αὐτῇ ὅ,τι ποθῶ.

Ἡ γυνὴ ἢν θ' ἀγαπήσω ἔσεται ἐν πλάσμα ἰδανικὸν ὅπερ φαντάζομαι ἔχον τὴν λευκότητα τῶν Σεραφίμ, καὶ πτέρυγας ἀγγέλου. Θὰ τὴν ἀγαπῶ μέχρι λατρείας, μέχρις ἐκστάσεως, μέχρι τρέλλας !..... Ἠγάπησα δὲ μέχρι τοῦδε τόσον ὀλίγον, ἢ μᾶλλον ποσῶς, διότι φρίττω ἀναλογιζόμενος ὅτι εἶναι δυνατόν ἡμέραν τινὰ νὰ ἴδω διαψευδομένης τὰς ἐλπίδας μου, προδιδόμενην τὴν πίστιν μου περιφρονούμενον τὸν ἔρωτά μου.

Καὶ ἐν τούτοις αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν καταβιβρωσκόμενον ὑπὸ ἐπιθυμίας φλογερᾶς τοῦ νὰ εὕρω γυναῖκά τινα ἢν νὰ καταστήσω ἐμὴν καὶ τοῦτο διότι ἔχω ἀκράδαντον πεπεῖθησιν ὅτι ὁ ἔρωσ εἶναι ἡ ὁδὸς ἢ ἀγούσα εἰς τὴν εὐ-

τυχίαν, ἢ πηγὴ τῆς τοῦ ἀνδρὸς εὐδαιμονίας.

Πράγματι τί ὠραιότερον ὑπάρχει τοῦ ἔρωτος, ἔρωτος ἀληθοῦς, ἀγνοῦ, ἀγίου, γυμνοῦ πάσης πρὸς τὸ συμφέρον σχέσεως, παντὸς ὑλικοῦ ὠφελήματος ;

Ὁ τοιοῦτος ἔρωσ εἶναι ἡ ποίησις, τὸ ἰδανικὸν τῆς ἠδυπαθείας, ἢ ψυχικῆς ἠδονῆς. Νομίζω δὲ ὅτι τὸ ἀναζητεῖν τοιοῦτον ἔρωτα δὲν εἶναι ποσῶς τ' αὐτὸ τοῦ ἀντλεῖν εἰς τετριμμένον πῖθον. Ἀναζητῶν δὲ αὐτὸν, κυρία μου, δὲν θ' ἀπαυδήσω ποτὲ καὶ θὰ κατασταθῶ, εἰς τὸ εἶδός μου, ἄλλος Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος.

Διὰ τοῦ ἔρωτος προσεγγίζομεν τῷ Θεῷ.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Κυρία τις διέταξε τὸν ὑπρέτην της, νὰ ὑπάγῃ νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν ράπτῃν τὸ κολόβιον της (spencer), εἰπούσα εἰς αὐτὸν νὰ μισθώσῃ ἓν ὄχημα διότι ἔβρεχεν, ὅπως προφυλάξῃ τὸ φόρεμα. Ὁ ὑπρέτης ἐξετέλεσεν ὅ,τι ἡ Κυρία τῷ παρήγγειλεν ἀλλ' ἔφερε τὸ φόρεμα καταμουςκευμένον. — Διατὶ, τῷ λέγει ἐν θυμῷ, δὲν ἔκαμες ὅ,τι σὲ διέταξα ; — Κυρία, ἐξετέλεσα τὰς διαταγὰς σας πιστῶς, ἀπεκρίθη ὁ ὑπρέτης, ἀλλ' ἐπειδὴ γνωρίζω καλῶς τὴν θέσιν μου, ἐκάθισα, ὡς πάντοτε, ἔξω τοῦ ὀχήματος, πλησίον τοῦ ἀμαξηλάτου.

—ο—

Πῶς, κύριε! θέλετε νὰ μὲ ὑβρίσητε δίδων τὸ ὄνομά μου εἰς τὸν σκύλον σας ; — ὦ! μὲ συγχωρεῖτε, κύριε ποτὲ δὲν διενόηθην τοῦτο ἠθέλησα μόνον τὸν σκύλον μου νὰ ὑβρίσω.

—ο—

Τὶ ἐστὶν ἔρωσ ; Ἡ συστολὴ τοῦ παν-

τὸς εἰς ἓν καὶ μόνον ὄν, ἡ διαστολὴ ἑνὸς καὶ μόνου ὄντος μέχρι τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἔρωσ εἶναι ὁ ἀσπασμὸς τῶν ἀγγέλων πρὸς τὰ ἄστρα.

Τὸ ἐρᾶν εἶναι τὸ μόνον δυνάμενον νὰ καθέξῃ καὶ νὰ πληρώσῃ τὴν αἰωνιότητα τὸ ἄπειρον ἔχει χρεῖαν τοῦ ἀνεξαντλήτου.

Ὁ ἔρωσ μετέχει τῆς ψυχῆς εἶναι τῆς αὐτῆς φύσεως εἶναι θεῖος σπινθήρ ὡς αὐτὴ, ἀφθαρτος ὡς αὐτὴ, ἀδιαίρετος, ἀτελεύτητος ὡς αὐτὴ εἶναι ἐστία πυρὸς ἐν ἡμῖν ἀθανάτου, αἰδίου, ὃ οὐδὲν δύναται νὰ περιορίσῃ καὶ οὐδὲν νὰ σβέσῃ. Καίει, τὸ αἰσθάνεσαι μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων καὶ ἀκτινοβολεῖ, τὸ βλέπῃς μέχρι τοῦ βάθους τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ ἔρωσ εἶναι τὸ πλήρωμα τοῦ ἀνθρώπου ὁ θεὸς τὸ πλήρωμα τοῦ οὐρανοῦ.

Βλέπεις ἓν ἄστρον τὸ βλέπεις διὰ δύο αἰτίας διότι φεγγοβολεῖ καὶ διότι εἶναι ἀκατανόητον. Ἀλλὰ πλησίον σου ἔχεις ἄλλην μαρμαρυγὴν γλυκυτέραν ἄλλο μυστήριον μεγαλύτερον — τὴν γυναῖκα, τὸν ἔρωτα.

Θάνατος ἐξ ἐλλείψεως ἔρωτος εἶναι φρικτὸν, ἀσφυξία τῆς ψυχῆς τὸ δὲ ἐρᾶν ἐστὶ ταυτὸν τοῦ πέτεσθαι.

Ὅ,τι ἀρχίζει ὁ ἔρωσ οὐδεὶς δύναται νὰ τελειώσῃ, εἰμὴ ὁ θεός.

Εἶσαι πέτρα; γίνε μαγνήτης. Εἶσαι φυτὸν; γίνε αἰσθηματικὴ ἀκακία. Ἄνθρωπος εἶσαι; γίνε ἔρωσ!

Ὁ ἔρωσ ἔχει μελέτην ὡς ὁ οὐρανὸς καὶ ἔχει πλέον τι ἢ ὁ οὐρανὸς — τρυφήν.

Ὁ ἔρωσ εἶναι οὐράνιος ἀναπνοὴ ἐκ τῆς αὔρας τοῦ παραδείσου.

Ὁ ἔρωσ εἶναι δένδρον αὐτοφυές, ριζώνει βαθέως εἰς τὴν ὑπαρξίν μας, καὶ πολλάκις θάλλει εἰς καρδίας μεμαραμένους.

Ὁ ἀληθὴς ἔρωσ εἶναι ἀείποτε φαινὸς ὡς ἡ ἠὼς καὶ σιωπηλὸς ὡς ὁ τάφος.

B. ΟΥΓΚΩ.

—ο—

«Τὰ ὠμολόγησες ὅλα; ἔλεγε σεβάσμιος πνευματικὸς πρὸς ἐξομολογούμενον ἁμαρτωλόν. — Ὅχι, πάτερ μου, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος ἔχω καὶ ἄλλο ἁμάρτημα ἐπιβαρύνον τὴν συνείδησίν μου. Ἐκλεψα ἓν ὠρολόγιον. τὸ δέχου; — Ἐγὼ! ἀπεκρίθη ἐκκληκτος ὁ προσβηθὴς ἱερεὺς πῶς τολμᾷς καὶ ἐξυβρίζεις τοιαυτοτρόπως τὴν ἰερότητα τοῦ ἐπαγγελματός μου; Ἀπόδος ἀμέσως τὸ ὠρολόγιον εἰς τὸν κύριόν σου! Τοῦ τὸ προσέφερον καὶ ἐκεῖνος ἠρνήθη νὰ τὸ λάβῃ σὲ παρακαλῶ δέχθητι αὐτὸ: Πάυσε τοῦ νὰ με ὑβρίζεις! ἐπανέλαβεν ὀργίλως ὁ ἱερεὺς ἠδύνασο νὰ τοῦ τὸ προσφέρῃς καὶ ἄλιν — τὸ ἔκαμα, ἐπρόσθεσεν ὁ κλέπτης, ἀλλ' αὐτὸς δὲν θέλει νὰ τὸ δεχθῇ με κανένα τρόπον. Ἄν οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα εἶπεν ὁ πνευματικὸς, σὲ ἀπολύω, ἀλλ' αὐστηρῶς σοὶ ἀπαγορεύω νὰ κλέψῃς ἄλλοτε! Ἀναχωρήσαντος τοῦ εἰλικρινοῦς ἁμαρτωλοῦ, ὁ ἱερεὺς παρετήρησεν ὅτι τὸ ὠρολόγιόν του τὸ ὁποῖον ἐσυνείθιζε νὰ κρεμᾷ ἐν τι καρφίῳ εἶχε γίνε ἀφαντὸν, καὶ τότε ἐνόησεν ὅτι ὁ κλέπτης τοῦ τὸ προσέφερον, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ τὸ δεχθῇ.

—ο—

Κύριός τις, λησμονήσας τὴν ταμβακοθήκην του. παρὰ τινι φίλῳ του, ἔγραψε πρὸς αὐτὸν τὸ ἐξῆς γραμματίον: «Φίλτατέ μοι Χ..... ἐλησμόνησα παρὰ σοὶ τὴν χρυσὴν μου ταμβακοθήκην κάμε μοὶ τὴν χάριν νὰ με τὴν στείλῃς ἀμέσως διὰ τοῦ ἐπιφέροντος τὸ παρόν μου.» Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐδίπλωνε τὸ γράμμα εὐρὼν αὐτὴν εἰς τὸ θυλάκιόν του ἐπρόσθεσεν ἐν ὑστερογράφῳ. «Ἦ

ταμβακοθήκην εὐρέθη φίλτατέ μου μὴ λαμβάνῃς λοιπὸν τὸν κόπον νὰ μοῦ τὴν στείλῃς. Σφραγίσας δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἀπέστειλε αὐτὴν πρὸ τὸν φίλον του διὰ τοῦ ὑπρέτου του.

—ο—

Μεγιστὰν τις τῆς Ἰσπανίας εἶχεν υἱὸν εὐθεστάτον τὸν ὁποῖον συχνότατα ἐπέπληττε διὰ τὰς ἀνοησίας του. Ἡμέραν τινὰ τὸν ἔκαμνε παρατηρήσεις διότι δὲν συνωμίλει μετὰ τῶν εὐγενῶν τῶν ἐρχομένων εἰς τὴν οἰκίαν των ὡς ἡ ἐθιμοταξία καὶ ὁ πολιτισμὸς ἀπήτη. — Καὶ τί θέλετε νὰ τοῖς λέγω; ἠρώτησεν ὁ νέος. — Ἐρώτα αὐτοὺς φιλοφρονητικῶς τῷ τρόπῳ περὶ τῆς υγείας των, περὶ τῶν οικογενειῶν των καὶ ἄλλα παρόμοια πράγματα, τῷ ἀπήνησεν ὁ πατήρ. Ὁ υἱὸς φυλάξας καλῶς εἰς τὴν μνήμην του τὸ μάθημα τοῦ πατρὸς του, ἠρώτησε τὸν πρῶτον ἐπισκέπτην, ὅστις ἦν Ἀρχιεπίσκοπος, περὶ τῆς υγείας τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του,

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΟ ΔΑΚΡΥ.

Μὴ με σπαράξῃς ἀσπλαχνη
Μὲ τὰ παράπονά σου,
Μὴ με ποτίξῃς ἀλοή.
Μὴ κλαῖς, μὴ μοῦ πικραίνεσαι....
Γιατί κάθε ματιά σου
Πάντα τὸ δάκρυ νὰ τὴ σβῆ;
Πές μου τί θέλεις ἀπιστη;
Γιατί χολὴ φαρμάκι
Θᾶν ἢ ἀγάπη σου γιὰ μέ;
Γιατί κ' ἐγὼ ψυχοῦλα μου

Νὰ μὴ χαρῶ λιγάκι

Μιὰν ὥρα ξάστερη μ' ἐσέ;

Κ' ἐσὺ πικρὰ μ' ἐκύτταξες

Ἄχνη σὰν πεθαμένη.

Καὶ σὰν τὸ μάρμαρο βουβή.

Ἀγάπη, ὡσὰν νὰ μῶλεγες,

Ἀγάπη ποτισμένη

Μὲ τέτοιο δάκρυ πάντα ζῆ.

A. ΒΑΛΛΑΩΡΙΤΗΣ

Ἐν Λευκάδι.

ΕΡΩΣ ΠΡΟΔΟΘΕΙΣ.

Ἄ! τέλος ἐπροδόθης μόνη.

Ἦ τόση σου ἀποφυγὴ

πρὸς ἐμὲ κλίειν φανερόν;

τὸν ἔρωτα διατρανώνει

ἢ αὐστηρὰ σου ἀγωγὴ.

Φαίνομ' ἐγὼ, καὶ σιωπαίνεις

καὶ δὲν περνοῦν πολλαὶ στιγμαὶ,

καὶ φεύγεις καὶ ποτὲ δὲν μένεις.

Πλὴν μάταιον καὶ ἄν πηγαίνεις!

ἔρριψες βλέμμα πρὸς ἐμέ.

Ἄν κἀνὲν ἄσμά μου πλησίον

ἀναφερθῇ εἰς τὰ πολλὰ

ὑπὸ τῶν ἄλλων κορασιῶν,

δὲν λέγεις τίποτε σημείον

ὅτι τὸ ἤκουσες καλά.

Ὅλη προφάσεις πάντα εἶσαι

νὰ μὴ χορεύσωμεν ὁμοῦ.

μόνον ἐμὲ ἀποποιεῖσαι!

λοιπὸν νὰ στήσῃς προαιρεῖσαι

τὴν ἐκλογὴν σου ἐπ' ἐμοῦ.

Νὰ χάνωμεν ὁ λόγος ποῖος

τοὺς χρόνους μας τοὺς εὐτυχεῖς;

ὦ ! πίστευσόν με ἐγκαρδίως
διὰ τοὺς ἔρωτας ὁ βίος
ὀλόκληρος εἶνε βραχύς !
(Ἐκ τοῦ Δὸν Κιχώτου)

I. I. ΣΚΥΛΙΣΣΗΣ.

ΛΥΣΙΣ

Τοῦ ἐν τῷ 4ῳ ἀριθμῷ αἰνίγματος (1)

Κλέων—Λέων

Οἱ εὐφυεῖς Γάλλοι εἰς ἐπινοήσεις ἀκατα-
παύστως ἀσχολούμενοι, καταχωρίζουσιν εἰς
τὰ περιοδικὰ αὐτῶν Συγγράμματα διαφό-
ρους γρίφους καὶ λαμβυρινώδη, προβλήματα
ὧν ἡ λύσις ἐγκτεται ἐν τῇ ἐπιτυχίᾳ τῆς εὐ-
ρέσεως ἐνὸς μόνου στοιχείου, αὐτόχρημα τῆς
κλειδός.

Τούτους μιμούμενοι καὶ ἡμεῖς θέλομεν πα-
ραθέτει ἐν ἐκάστῳ φυλλαδίῳ διαφόρους γρί-
φους, διπλωματικὰς κλει-
δάς, λεξιγρίφους, λογογρί-
φους καὶ ὁμοίας φύσεως προβλήματα, πα-
ρίχοντες οὕτω διασκέδασι εἰς τοὺς συνδρο-
μητάς μας.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΚΛΕΙΣ (2)

ΑΙΝΙΓΜΑ.

ιαμοκσερασιαεαναβας, σιεσακιρκενσαιεδηκ
κ' σιεσσυομγανετσαιδρακ.
υεναουτουωρπ, αταδυνωιλυκσαιναμρεΓ,
αξρηπυνοιτιασητηριφσηλαγεμσαιονοχιδ

(1) Πρῶτος καὶ μόνος ἔπεμψεν ἡμῖν τὴν λύσιν ὁ κύ-
ριος Φ. Κομνηνός.

(2) Ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης ἡ διπλωματικὴ κλει-
λυομένη ἀπαιτεῖ καὶ δευτέραν κατόπιν λύσιν καθ' ὃ οὐ-
σα αἰνίγμα.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ. (1)

1ον

Τὸ πρῶτον μου πηδᾶ τὸ ἔσχατόν μου λείον
Ἔλα δά! μὴ ποτὲ δὲν εἶδες, φίλε, πλοῖον;

2ον

Δύο πηγαὶ ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ
πάντες ἐξ αὐτῶν ἔπιον δύο δὲ οὐκ' ἔπιον,

—ο—

Λεξιγρίφος.

. . . ! Α

. Ι

. . . ! Γ

. ! . . . Υ

. . . ! Η

. Τ

. ! Ο

. . . Σ !

—ο—

Γρίφος.

(1) Τῷ πρώτῳ λύτη τῶν αἰνιγμάτων τῆς
διπλωματικῆς κλειδός τοῦ λεξιγρίφου καὶ
γρίφου δωρηθήσεται τὸ ἡμερολόγιον τοῦ κυ-
ρίου Ἀσωπίου χρυσοδεμένον.

Σ. Δ.

MAGASIN UNIVERSEL

G. GASTOU,

PLACE MÉHÈMET-ALI, ALEXANDRIE.

EXPOSITION PERMANENTE

DE PLUS DE 10,000 ARTICLES MARQUÉS EN CHIFFRES CONNUS.

Nouveautés, Mercerie, Jouets d'Enfants, Bijouterie. Cristallerie.

Entrée Libre.—Prix Fixes.

CHALONS et Cie.

Dépôt et Agence de Cristalleries du Buccarat et de Porcelaine

PARIS.

LINGERIE, BONNETERIE, PARFUMERIE, MERCERIE.

LAINAGES et TISSUS, ROBES et CONFECTIONS pour DAMES.

Toilerie, Linges de Menage, Chemises sur mesure.

Seul dépôt de la Manufacture d'Orfevres de

CHRISTOFLE et C.

Grand Magasin de Nouveautés

Eug. Camoin Fils,

100, Rue de la Mosquée d'Attarin, 100.

MAISONS

A MARSEILLE. 4, rue de Minime.—Au CAIRE, Musky, rue de l'Hôtel du Nil.

Gros et Détail.